

Saga Punishing LOVE and HATE

Noembrie 2023

Adrian Grauenfels

Editura SAGA

Coperta - Desmond Moriss, Merab Gagiladze
Ilustrații- Night CafeAI, Max Tzinman, Dylan Thomas, Naomi Fuks, Beatrice Bernath
Peter Leopold, Arie Lamdan, Sculptură - Mircea Paul Goreniciu
Tehno, foto - AG

Editura SAGA 2023

Participă

Alfred Poplingher	4
Alberto Ríos.....	6
Yehuda Amichai	7
Maria Sava	8
Adrian Grauenfels	10
Clelia Ifrim.....	11
David St. John & AG.....	12
Dimitrie Grama	13
Andreea Tănase	14
Ion Cuzuioac.....	17
Denise Levertov	18
Victoria Sara Dazin-Israel.....	20
Donika Kelly.....	21
IRIS DAN.....	22
Max Tzinman	24
Sharon Olds	25
Jane Hirshfield	25
Mahmoud Darwish.....	26
Șerban Foarță	29
J a c q u e s A u d i b e r t i.....	30
Mihai MERTICARU.....	32
Liviu Baitel.....	33
Adrian Munteanu	35
Julia Dragomir.....	36
Maria Cecilia Nicu	37

Craig Crist-Evans.....	38
Jesse Ball.....	39
Miriam Cojocaru	40
EUGEN D. POPIN	40
Marius Chelaru	43
Florentino Himelbrand.....	46
Mircea Paul Goreniuc.....	49
Paul Blaj.....	49
Emanuel Pope.....	51
Robert Davis	51
Miriam Zohar	52
Eliezer Steinbarg	53
Rely Schwartzberg	54
Beatrice Bernath	56
Nicolae Coande.....	58
Anca Hirschpek	59
Noah Fischer	61
Rodica Dascălu.....	62
Vasilica Grigoraş.....	64
Ana Urma.....	66
Julia Henriette Kakucs	67
Luis Alberto de Cuenca	69

Alfred Poplingher Mărturisire

Ador femeia.
O spun direct , pe șleau și fără reticențe
La fel ca Ionel Fernic,
Blondă sau brună îmi e totuna.
Nu e o obsesie
Ci pura și nemăsurată admirație
Pentru ce Creatorul a făurit
Din coasta lui Adam .
Finețea și rotunjimea formelor
Mă fascinează și-mi înfierbântă imaginația.
Moliciunea trupului ei
Mă umple de blândețe și nădejde
Și-mi trezește dorințe deschise sau nemărturisite.
Da , ador femeia
Și înțeleg atât de bine
Cum de la Praxiteles și Botticelli
Dalta și pensula
Din mâinile celor cu har de la Dumnezeu
Continuă cu perseverența să redea sublimul
Și nu-și găsesc sațul.

DRAGOSTE TÎRZIE

Dragostea târzie e un seism tectonic.

Temelii se zdruncină ,

Tencuieli se fisurează.

Falsa siguranță a rutinei

Se sparge în cioburi.

Fiori de prospețime

De inedit și aventura

Inundă sufletul și mintea

Ca o apă ce acoperă tot.

Curajoșii se arunca în vârtoare

Cu speranța că malul nu e departe

Și că cineva îi așteaptă acolo cu flori.

Alții ezită.

Oare cine va regreta ?

Când dăruirea este tot ce avem

Alberto Ríos

Un râu varsă

Călătoria sa către următorul.

Noi dăruim pentru că cineva ne-a dăruit.

Dăm pentru că nimeni nu ne-a dat.

Dăm pentru că dăruirea ne-a schimbat.

Dăm pentru că dăruirea ne-ar fi putut schimba.

Am fost mai buni

Am fost răniți de asta.

Dăruirea are multe fețe: Este zgomotoasă și tăcută,
Mare, deși mic, un diamant bătut în lemn.

Povestea e veche, Povestea e uzată și paginile la fel,

Dar noi citim această carte, oricum, iar și iar:

Dăruirea este, mai întâi și de fiecare dată, din mână în mână,
A mea la a ta, a ta la a mea.

Tu mi-ai dat albastru și eu ți-am dat galben.
Împreună suntem un simplu verde. Tu mi-ai dat

Ceea ce nu aveai, iar eu ți-am dat
ceea ce aveam de dat - împreună, am făcut
Ceva mai mare decât diferența.

Trad AG

***

Sunt zile

Yehuda Amichai

(Din volumul "Închis deschis închis", capitolul "Ierusalim, Ierusalim, de ce Ierusalim?")

Sunt zile când toată lumea spune, am fost acolo,
sunt gata să depun mărturie, am stat la doi pași de accident,
de bombă, de răstignire, cât pe-aci să fi fost rănit, cât pe-aci să fi fost răstignit,
am văzut fața mirelui și a miresei sub baldachinul de nuntă, cât pe-aci să mă bucur,
am tras cu ochiul când David făcea amor cu Batșeva, din întâmplare
m-am nimerit pe acoperiș, reparam țevi, dădeam jos un steag,
am văzut cu ochii mei minunea cu uleiul din Templu,
l-am văzut pe Generalul Allenby făcându-și intrarea pe poarta Jaffa,
l-am văzut pe Dumnezeu.
Și sunt zile care-s toate alibi: n-am văzut, n-am auzit,
am auzit doar o explozie la distanță și-am luat-o la fugă, am văzut fum, dar
citeam ziarul. Am fost altundeva.
Nu l-am văzut pe Dumnezeu. Am martori.
Iar Dumnezeu Ierusalimului e Dumnezeu eternului alibi.
N-a fost n-a văzut n-a auzit
a fost altundeva. A fost Undeva. A fost Altul.

Traducere: Iris Dan

Maria Sava

Caliopa

Vara se înstăpânise peste satul din inima Bărăganului încremenit de torpoarea după-amiezii de vară. Era jumătatea lui iulie și căldura pârjolise câmpurile ce purtau crăpături imense ca niște răni adânci.

Pe ulița pustie zbură năuc doar un *calu popii* adăstând, în cele din urmă, pe tufa de trandafiri agățători ce umbrea pragul casei. În răstimpuri, trecea câte o adiere de vânt rătăcită printre plopii ce străjuiau de-a lungul uliței și un murmur ușor ca o tânguire se înălța dintre frunzele lor tremurătoare. Petuniile și regina nopții sădite pe lângă gard își chirciseră florile și frunzele în așteptarea serii. Printre casele făloase de pe ulița mare, stătea povârnită-ntr-o parte ca un invalid, căsuța bătrânei Caliopa. În curtea mică acoperită cu troscot, pașii ei căpătaseră sens în atâția ani de așteptare. Timpul îi sorbise din ochi apa luminii și-i brăzdase pe chip cute adânci strecurându-se ca printr-o sitișcă prin ea, inutil și părelnic. Caliopa fusese o femeie de o stranie frumusețe, cum erau toate din neamul lor, cu ochi negri, mari, migdalați a căror privire te străpungea până în adâncul sufletului, cu tenul alb și neatins de soare, cu nas drept ce amintea de vechile statui grecești, subțire și delicată de ai fi zis că din cine știe ce neam princiar se trage. Își pierduse frumusețea de timpuriu câtă vreme nu mai erau ochii bărbatului în care să se oglindească: la nici un an de la căsătorie, Lisandru fusese luat pe

front și, după câteva epistole scrise destul de laconic, n-a mai dat niciun semn. Uneori, în singurătate, o vedeai cum i se luminează chipul din interior și buzele murmurau o litanie: cânta încetișor, întoarsă cu totul către sine, pasul bărbatului care, altădată, răsunase în prag. După atâția ani de absență Lisandru era mai prezent ca oricând și mai puternic decât oricare din bărbații care-i roiseră în jur cât fusese încă tânără. În adâncul sufletului, Caliopa știa că adevărata iubire nu cerea neapărat apropierea. Aflase lucrul ăsta în urmă cu șizeci de ani. Niciodată nu-i trecuse prin cap că bărbatul plecat pe front nu va deschide într-o bună zi porțița de la drum și ea nu-și va lăsa capul pe pieptul lui să se odihnească după atâtea nopți nedormite petrecute în așteptare și frământări. Sătenii o compăttimeau și credeau că așteptarea ei zadarnică era din cauza slăbiciunii de minte. Și mai știa Caliopa că adevărata iubire era, de fapt, setea de iubire, că, așa cum o ardea setea pe dinăuntru, atunci când o prindea soarele năucitor în mijlocul Bărăganului și buzele-i uscate tânjeau după răcoarea și limpezimea apei din ciutura fântâni, așa îi tânjise ei trupul după mângâierile bărbatului vremelnice plecat în lume. Atunci, ridica privirea către înaltul cerului și se ruga știind că acolo, sus, sufletul ei era una cu sufletul lui Lisandru.

La umbra mărilor din dreptul ferestrei, Caliopa își făcuse obiceiul să pregătească mâncarea de seară a celor câteva găinușe care dormitau blegite cu aripile întinse în țărna de lângă gard. Și în acea liniște grea de-atâta torpoare, se auzi clinchetul zăvorului, apoi, scârțitul porțiței de la drum. Bătrâna a tresărit, inima a început să-i bată cu putere, și-a pus palma streășină la ochi și-a rămas privind parcă înspre o altă lume. În uliță, o nepoată șuşotea cu cineva străin, în vreme ce, o umbră aplecată de spate se apropia încet-încet de ea.

Când s-a dumirit cine era, Caliopa a reușit să îngaime în șoaptă: ”Of, *dadă Ileană...*” Era Ileana, sora ei mai mare. Avea 17 ani, când, la sfârșitul războiului dintre români și bulgari, o trupă de cavalerie, rătăcind drumul către Cadrilater, a fost nevoită să ceară găzduire peste noapte în prima casă de la marginea satului. Obosiți de drum lung, călăreții străini au bătut în poartă cu gând să ceară apă și mâncare pentru cai. I-a întâmpinat Ileana, copila gazdei, abia ieșită la horă. Ce și cum a fost, nimeni n-a vrut să mai povestească. În zori, odată cu ofițerii bulgari a dispărut și ea. Au plâns-o ca pe mort și toate încercările de-a o găsi n-au izbândit. Fuga Ilenei le-a umplut neamul de rușine care s-a abătut asupra Caliopei: târziu de tot, a avut voie să iasă la horă în sat.

La primăria din comună venise, cu ceva vreme în urmă, o scrisoare de la Televiziunea Națională Bulgară: un anume doctor Stanicev din Sofia își căuta rudele de sânge din satul din inima Bărăganului. Dorea să îndeplinească ultima dorință a mamei sale. N-a fost ușor deloc. Multe hârtii au circulat între ambasadele celor două țări până să ajungă doctorul Stanicev, care nici el nu mai era tânăr, să stea de vorbă cu nepoata Caliopei în poartă.

Cele două bătrâne s-au apropiat una de alta și fără să scoată o vorbă, mâinile lor noduroase s-au îngemănat ca niște liane ce-și căutau copacul de sprijin și au rămas așa privindu-se îndelung. Se priveau în tăcere, sorbindu-se din ochi. Într-un târziu, Caliopa și-a luat sora de mână și-a dus-o în camera ei care mirosea puternic a busuioc. În jur, totul strălucea de curățenie, iar la capătul patului, pe peretele de la răsărit ardea candela sub icoana Maicii cu Pruncul. Ileana și-a făcut cruce îndreptându-și privirea către celălalt perete pe care se afla tabloul părinților și cel al sorei sale, mireasă, alături de Lisandru. A îngenuncheat rostind cu resemnare: ”*prosti mi, maica!*” apoi, mângâind degetele noduroase ale sorei sale, a privit către ulcica cu apă rece de pe masă și i-a zis cu chipul luminat de bucurie: ”*Apă!*” Era primul

cuvânt pronunțat în limba mamei pe care n-o mai vorbise de când plecase cu tânărul ofițer Stanicev, cuvânt care a avut darul să rupă zăgazul unei bariere pe care o credeau de netrecut. Încet-încet, năvăleau alte și alte cuvinte ca niște pâraie ce se adunau în râuri învolburate de munte. Chipul bătrânei Caliopa era luminat din interior, vocea îi tremura și, pentru prima dată, după atâta vreme, simțea că speranța ce o ținuse în viață căpăta un sens. Dragostea de soră era lumina ce arsesse undeva în lume și acum ardea cu toată forța în trupul plăpând al Ilenei. Știa că tăcerea ei de ani și ani nu fusese doar o nălucă. Și multe înțelegea acum Caliopa care învățase să vadă dincolo de lucruri. Întâlnirea cu rătăcitoarea Ileana îi revelase forța iubirii în absența ființei iubite. Ce au vorbit cele două bătrâne preț de câteva ore, n-a aflat nimeni, niciodată. Nici n-au îndrăznit să le tulbure bucuria revederii. Spre seară, „bulgăroaica” s-a urcat în mașina fiului său și dusă a fost...

***

Adrian Grauenfels

Partea dulce e insulei

Cu imaginile ei de carte poștală
cu lagune pline de scoici devorate
de urechi în căutare de vuiet de mare
apoi tăcerea și singurătatea
cu care îți scrii numele pe nisip
cu călcâiul, cu genunchii

sau nevăzut de nimeni
în patru labe
sorbind apă din scorburi
ca un animal orizontal
gândești începutul și sfârșitul
folosind sute de sintagme
cascade din care se ridică el,
sufletul

într-o gigantică săritura peste abisuri
în călătorii cu caravele albastre
care se termină mereu în cămara bunicii
cu o lingură de șerbet
topit în gura ta
avidă mereu de aventuri...

La muzeul belic

Clelia Ifrim

Moartea peștișorului de aur

Ziua strălucea ca un peștișor de aur.
Numărătoarea solzilor
era împărțită în douăsprezece tabere
ca douăsprezece neamuri,
șezând pe douăsprezece scaune,
pe un drum săpat în cer.

Nu era nicio umbră.
Nici de copac.
Nici de păsări.
Nici de iarbă.
Solzii strălucitori ai peștișorului de aur
se închideau și se deschideau
într-o respirație uriașă.
Toată ziua peștișorul de aur a stat cu noi
și seara ne-a cerut să-l lăsăm în apă,
dar râul care trecea
prin mijlocul orașului,
secase,
și noaptea-n zori,
cerul s-a deschis,
și noi am rămas mai singuri.

**

David St. John & AG

Prânz

Chiar și dimineața visează la el
aplecat asupra unor plicuri rupte sau aburind
Hârțoage aranjate în turnuri cubiste
De agrafe de hârtie și ștersături roz

Credem că înțelegem atât de multe, dar nimeni
nu menționează niciodată secretele prânzului.

Plănuim să ne întâlnim într-o cafenea.
În timp ce lumina soarelui se revarsă de peste clădiri.
Pe copertinele dungate și umbrelele de deasupra.
Meselor albe

Ca de obicei, voi întârzia.
Mă voi opri pe drum să mă uit la cărți sau la eșarfe.
Mă întreb cum îmi vei spune
În cele din urmă, să mă duc dracului
o dată pentru totdeauna

Secretarele își lasă martini-urile neterminate.

Directorii care sună de Dumnezeu știe unde.

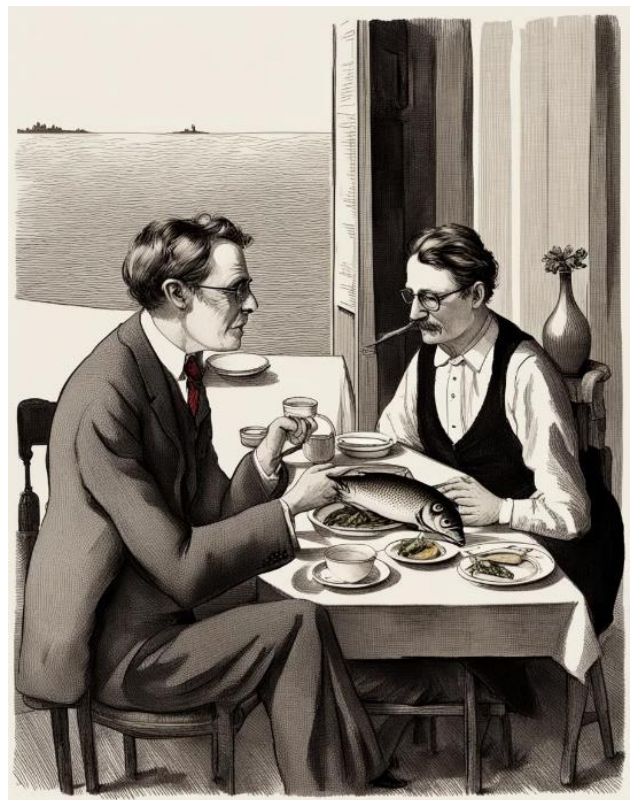
Am cunoscut chiar și un om care mânca la prânz
În magazinele de mașini de scris,
înebbunind toți funcționarii
Lăsând țigări aprinse pe birourile de vânzare
Semințe de secară în tastele imaculat lustruite
Chiar și poezii începute pe foi A4.

Așa că iată-ne din nou aplecați
Peste foile tipărite, acele porunci nesfârșite
Din meniul zilei

Unde vinul ales e sânge
James Joyce a spus odată ceva
despre aerul electrizat...

Dimitrie Grama

....te văd pe un drum
brat la brat cu clipa
brat la brat cu soarta
tu nu ma vezi fiind
concentrat sa alegi
urme de pași uitate acolo
sa prosteasca lumea
concentrat sa alegi
pietre slefuite care
par pietre prețioase
dar mai ales
concentrat sa alegi
o soarta uzata
o soarta deja trăită!
doar așa te simți sigur
și pășești cu încredere
undeva!
de unde sunt eu,
te văd cum, nesigur,
stai doar pe loc
stai la o margine de drum
așteptând sa-ți treacă clipa

așteptând sa treacă
așteptarea.

***

Desen Naomi Fuks

Andreea Tănase

Ca ștreangul pe gât

Ne aleargă ura pe câmpuri
Să ne scoată din carne iubirea,
Învârte lasouri în aer,
Împunge în pântec cu pinteni,
Zdrobește-n copite țărâna.
Fugim s-ajungem la margini,
La margini mijeste ziua,
Dar sufletul urlă a moarte,
Cea mai rănită din fiare.
Ce făptură străină, în zare,
Face semne, cu lacrimi de sânge,
În jurul cui o-ntrebare
Ca ștreangul pe gât i se strânge?

IRIS DAN

O dureroasă revizuire

Trăim vremuri îngrozitoare. Ca într-un cutremur, pământul pe care călcăm a încetat să mai fie stabil. Atâtea vieți pierdute, atâtea vieți pentru care tremurăm. Atâția prieteni nevoiți să-și părăsească casele, fără să știe când se vor putea întoarce. Atâta mânie și sentiment al trădării. Tot ca într-un cutremur, șocul major este urmat de multe șocuri mai mici până ce plăcile tectonice se stabilizează pentru o vreme. Despre unul din aceste șocuri însoțitoare aș vrea să scriu acum.

Unul din lucrurile care mi-au stârnit un sentiment dureros al trădării este atitudinea universităților de elită față de războiul impus Israelului după 7 octombrie. Cei care mă cunosc știu desigur ce respect imens am pentru universitățile occidentale. Ele reprezintă pentru mine faruri ale cunoașterii și ale libertății de gândire și de expresie. Universitatea București, care mi-a fost *alma mater*, mi-a dat mult în materie de cunoștințe, și pentru aceasta îi rămân pe veci recunoscătoare. Libertatea de gândire însă mi-am dobândit-o singură, căci nu era încurajată, iar libertatea de expresie era nulă, cum se poate aștepta sub un regim comunist. Toată viața mea am regretat că nu am studiat la una din universitățile bune din occident. Sunt profund îndurerată acum că trebuie să revizuiesc această idealizare naivă.

Fenomenul care se petrece de câțeva vreme deja, și care acum a ajuns la un nivel înfricoșător, este antisemitismul inițial deghizat ca anti-sionism (și care acum nu mai are nici decența acestei deghizări) care a pus stăpânire pe campusuri. Discursul academic este infestat de politica identităților și de relativism. Narativul are prioritate asupra adevărului, sloganul asupra analizei. Extrema dreaptă și extrema stângă sunt identice în această privință.

Sunt și mă aștept să rămân liberală. Mai sunt și ceea ce e desemnat cu dispreț drept ”inimă însângerată”. Mă identific în mod instinctiv cu victimele – inclusiv cu ”victimele colaterale” ale celui mai just dintre războaie. De la guvernul și poporul meu aștept mai mult, din punct de vedere moral, decât de la alții, în special de la dușmanii noștri. Ca evreică și ca israeliană am dreptul la asemenea așteptări, chiar și în cele mai negre vremuri, chiar când imensitatea ororii te duce, firesc, la gânduri de retribuție și la pierderea speranței unei viitoare păci.

Universitățile umbroase nu au acest drept. Înainte de toate, nu au dreptul să persecute și să terorizeze studenții evrei (nu numai israelieni, ci pur și simplu evrei) în numele unei percepute ”lupte anticolonialiste” și ”combaterii a epurării etnice”. Nu mă voi coborî să demonstrez că Israelul nu este o putere colonială și că nu duce o politică de epurare etnică (deși îmi repugnă până în măduva oaselor naționalismul actualului guvern).

În final, universitățile nu au dreptul să ignore sau să trivializeze ceea ce, la 7 octombrie 2023, teroriști re-etichetați drept ”luptători pentru libertate”, le-au făcut unor întregi familii și comunități.

Menționez că sunt obișnuită cu antisemitismul. Știu că acesta nu a dispărut niciodată complet din universitățile liberale occidentale. Acest lucru are cauze complexe și contorsionate și merită o analiză aprofundată. Ceea ce se petrece însă acum în universități, sub ochii toleranți ai profesorilor și ale administrației, contrazice termenul ”liberal” și amintește de fanatismul regimurilor fasciste și de prostituția intelectuală a universitarilor care au aderat la ele.

11 noiembrie 2023

Dimitrie Grama

De vorbă cu...

desen Cheri Richards

M-e frica Doamne
Când dimineața
Ma trezesc
Mi-e frica Doamne
Ca mi-ai mai luat
O coasta!
Mi-e frica ca acum
Nu știu ce vrei
Cu ea sa faci!
Vezi, eu n-am avut
Ca tine un plan
N-am știut nimic
Mi-am pus toată
Nădejdea in tine...
Apoi din mine ai făcut
Femei,
Si alți bărbați,
Copii,
Apoi orfani,
din ei
Soldați!
Mi-e frica Doamne
Când îmi spui
“Așa a fost sa fie
Nici eu n-am știut
La început
Mi-am zis ca-i bine!”
Mi-e frica Doamne
Și-mi este greu
Sa știu ca
Vrând-nevrând
Împart toate păcatele
Cu tine.

Ion Cuzuioc

Teatrul absurdului

E o societate,
Când se judecă mama cu fiul,
Când nepotu-și violează bunica,
Fratele-și vinde fratele,
Sora-și omoară sora,
Tatăl își uită copiii,
Mama-și părăsește familia,
Vecinul dă foc casei vecinului,
Prietenii scriu denunțuri,
Și-și „toarnă” prietenii și cunoscuții,
Când colegii îți ascultă telefoanele
Și te bârfesc fără rușine.
E teatrul absurdului
Când oamenii devin periculoși,
Mai răi decât un câine, un lup.
E-absurditate să ne înarmăm până-n dinți
Și să declarăm că luptăm pentru pace,
Dar se știe că orice spectacol
Are-un final așteptat de spectatori
Cade cortina Teatrului absurdului?!

Cătușele

Și poetul este-ncătușat
Și-i sortit să poarte-aceste cătușe o viață-ntreagă
El la poartă zi și noapte,
La masă, în pat, pe scaun, pe prispa casei,
La poartă-n troleibuz și autobuz,
Poetul nu se desparte de cătușe acasă,
La munte și la mare, oriunde s-ar afla,
Mănâncă și doarme, cântă și dansează-n cătușe,
Căci cătușele sunt viața lui,
Cătușele-i sunt necesare ca aerul,
Fără cătușe el s-ar asfixia,
Fără ele nu s-ar așeza la masă,
N-ar intra în troleibuz și autobuz,
N-ar merge cu trenul, nici zbura cu avionul.
Și chiar de are cicatrice de la cătușe
Și chiar de-l doare uneori din cauza lor
Poetul nu-și imaginează viață fără ele,
Fără de cătușe el n-ar putea trăi,
Căci fără de ele n-ar mai fi poet.
Și poetul este-ncătușat,
Încătușat cu penița de scris
Și cu foaia albă de scris.

Denise Levertov

O lamentație

Durere, te-am renegat eu pe tine?

Durere, te-am renegat.

Acea haină sau tunică, din pânză neagră
peste negru și argintiu care a fost purtată de sora mea
pentru a dansa Durerea, atârna de mult timp
în dulapul meu. Nu am încercat-o niciodată.

Iar dansul meu
a fost Vara - mi-au învinețit obrajii
și mi-au răsucit trandafiri cu tulpini de sârmă în păr.
Plângeam, Juno de șapte ani,
trădându-mi dreptul de toamnă pentru a face plăcere.
Întotdeauna negație.

Durerea de dimineață, spălată
în cafea, fărâmițată de o duzină de comisioane cu
degete ocupate.

Sau peste umbra clopotniței, insistenta
intruziune a dungilor roz de soare prin
arcade, licărind repetitiv.

Corodarea negată, cifre desenând acid formele
umplute. Durerea respinsă,
și Eros împreună cu durerea.
Fantasmagoria a măturat cerul
de vânturi tremurânde la nesfârșit,
spațiile albastre, timid de stabile...
perdelele albastre de la ferestrele rulotelor încadrând
plimbările de cenușă.
Există colțuri ascunse de cer
înăbușite de cioburile măturate, de durere și cenușă.
Durere,
te-am refuzat eu? Te-am refuzat.
Emblemele smulse de pe ziduri, și penele negre.

Desen Dylan Thomas

Naomi Fuks

Magicul meu secret

Victoria Sara Dazin-Israel

Perioada concediilor de odihnă, visul fiecărui sindicalist.

Peronul Gării de Nord forfoteste de pasageri agitați: copii, valize, hamali, feroviari, tovarași în "deplasare" la sfîrsit de săptămîină, îndrăgostiți, navetiști, roiesc în jurul trenurilor, care urnindu-se cu greu pe șine se opresc cu un scîrțîit lugubru. Deodată, parcă la un semnal, mînată de un impuls colectiv, mulțimea se repede spre vagoanele numerotate ale garniturilor.

-

Cu greutate reușesc să mă strecur prin mulțime, ferindu-mi burta, care are deja aparența unei lubenițe bine coaptă. Oboseala și căldura mă împiedică să simt mișcările fătului, pe care de șase luni îl port în pîntec. Nu mi-e bine, capul i-mi vîjîie, lumea se înghesuie din toate părțile. M-am urcat, caut cu privirea un loc unde să-mi pot trage sufletul, dar nici o șansă. Îngustele banchete de lemn sînt ticsite de lume. Alături de mine stau: soacra mea, îmbrăcată ca pentru parada fanfarei militare în parcul comunal și soțul meu, plin de speranțe în "marea expediție " pe care urmează să o întreprindem.

Cufundată în magicul meu secret, calmă și senină precum "Primăvara în livadă " a pictorului olandez Kees van Dongen, încep să ignor lipsa de comoditate. Mă rezem de balustrada unei ferestre și, pe nesimțire, gîndurile mă poartă înapoi în timp.

De cînd nu am mai văzut-o? Un an, doi...poate mai mult... Încerc să-mi forțez memoria, să mi-o reamintesc în toată splendoarea ei, în albastr-i frumusețe agitată. În imaginație, mi se conturează formele ei rafinate potențate de o lumină caldă. Ne apropiem de Agigea, mirosul ei sărat îmi pătrunde nările și, ca strigătul de bucurie al celor zece de mii de gerci conduși de Xenophon, cînd după șaisprezece luni au zărit Pontul Euxin: "Thalassa! Thalassa! "

Îmi șoptesc: "Marea! "

Lunga mea așptare îmi este răsplătită din plin.

Brusc, apare în toată plenitudinea ei, contopindu-se cu bolta cerului, formează la orizont o grandioasă cupolă, brodată la țarmuri de trena albă, dantelată a valurilor.

Am ajuns. Coborîrea din vagoane produce o nouă agitație spontană printre călătorii mînați de dogoarea soarelui de August, grăbiți să cotropească limanuri de liniște temporară.

Întinsă pe nisipul fin, microscopic decimat în timp, încins de razele soarelui, cu pîntecul îndreptat spre înaltul cerului senin, mă năpădesc roiul amintirilor și nostalgia clipei.

Dar nefiresc de rapid vocea, soțului meu îmi întrerupe șirul gîndurilor:

" Ia te uită maică, ce femei frumoase Uite-te la asta blondă, ce corp are...."

Frustată, umilită și minimalizată, inima mi se zbate de parcă vrea să sară din piept. Mă ridic încet și privesc uluită marea, al cărei chips-a modificat. Simt că fraternizez cu revolta exprimată cu maximă intensitate și vibrație cromatică de Van Gogh, pictînd " Marea de la Saintes - Maries. "

Realizez că de fapt sînt singură, numai eu și pîntecul meu rotunjit. Un sentiment nou urcă în mine cu o intensitate crescîndă și mă trezește la realitate: instinctul matern.

"În curînd voi putea să-l țîn de mînuță și să ne plimbăm împreună.", îmi spun încetișor.

Donika Kelly

Te iubesc. Mi-e dor de tine.

Te rog, ieși din casa mea.

Nimic din ce s-a întâmplat astăzi nu s-a mai întâmplat înainte:

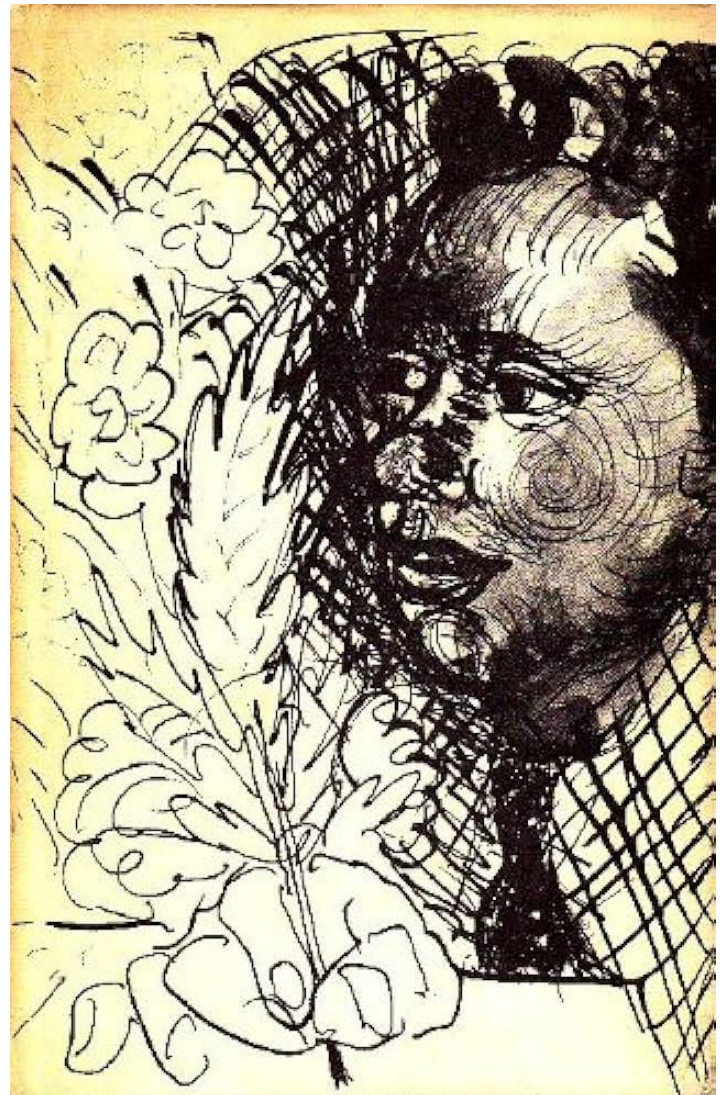
M-am trezit singură, am legat câinele bătrân
în haina lui de iarnă timpurie, l-am udat,
l-am hrănit, l-am lăsat în cușca lui pentru o zi
închizând-o chiar acum. Ochi mei se îndreaptă
spre burta de piele de bivol a unui șoim care se rotește,
așa cum fac ei, într-o lumină de toamnă târzie care topește
pe stejarul care se transformă și topește
frunzele sale de bronz.

Înainte de a pleca,
m-am aplecat asupra sarcinii mele, fixată în mintea mea.
pantele și planurile feței tale;
se potrivesc, într-o geografie esențială,
întinderea și prăbușirea burții tale
peste a mea, mirosul tău familiar
ca o mie de seri.

Altă dată,
aș fi putut să consider foame
această catalogare, această potrivire, această fixare,
dar astăzi am ajuns pe deal, în siguranța
dorului meu. Ceea ce ne leagă, se extinde:
o întindere care mi-a lipsit când eram un puiet,
flexibil, căruia îi lipsea vântul.

Traducere AG

Desen Dylan Thomas

Twilight States

*I taught myself [...]
To ease my woman so she came,
To ease an old man who was dying.
William Snodgrass, April Inventory*

From that poetry meeting at Zvi's and Pam's
I don't remember the poems read,
the witticisms said, but only Uzi's wailing.
Him we were always trying to propitiate,
ever so humbly, for invading his space,
intimidated as we were by his
handsomeness,
by the severe look with which he took our
measure,
then his cool, calculated displays of charm
(just like a man I used to know).

The shine of his golden-brown feathery fur
was now gone, his green disparaging eyes
spent,
Pam said he was wailing day and night,
no longer understanding his surroundings,
no longer remembering his initial purpose.
Catsheimer, she said.

I took him near me on to the crowded sofa
my arm a protective wall around him,
my fingers stroking and stroking, as if
to tell him, you see, it is not all chaos
around,
there are still knowable landmarks – and my
heart
pumped all my blood into my fingers
which never stopped moving and easing,
not even after his cramped body relaxed
and his wailing turned into a gentle snore.

***

These are the twilight, the in-between
states.
Babies cry because the oyster of the womb
has been replaced by a scary immensity
where the only recognizable sound

Stări crepusculare

*I I taught myself taught myself [...]
toto ease my woman so she came,
t to ease an old man who was dying.
William Snodgrass, April Inventory*

Din acea seară de poezie de la Zvi și Pam
nu-mi mai amintesc nici poemele citite,
nici vorbele de duh, ci numai vaietele lui
Uzi.
Pe el încercam întotdeauna, cu umilință,
să-l împăciuim că-i invadam spațiul,
intimidați cum era de frumusețea lui,
de privirea severă cu care ne măsură,
apoi de demonstrațiile lui reci, calculate, de
farmec
(exact ca un bărbat pe care l-am cunoscut
cândva).

Luciul blănii sale înfoiate, brun-aurii, dus
ochii lui verzi, disprețuitori, erau acum
stinși.
Pam spunea că se vaietă zi și noapte,
nemaîînțelegându-și împrejurările,
nemaîamintindu-și ce voia de fapt.
Catsheimer, spunea Pam.

L-am ridicat lângă mine pe canapeaua
înghesuită,
brațul meu formând un zid de apărare în
jurul lui,
degetele mele mângâindu-l tot timpul,
ca pentru a-i spune, vezi, nu e numai haos
în jur,
au mai rămas repere cunoscute – iar inima
mea
îmi pompa tot sângele în degete,
care n-au încetat să se miște și să
liniștească,
nici după ce corpul său încordat s-a relaxat
și vaietul s-a transformat într-un sforăit
ușor.

***

Acestea sunt stările crepusculare, stările de
tranziție.

<p>is the beat of the mother's heart.</p> <p>How my heart broke for my child, how tight I held her in my arms to recreate the familiar space to let her know she is not lost it's still me, there are still safe limits.</p> <p>I willed my heart to beat regularly, my voice to sound like amniotic waves, a mode that I keep assuming whenever this fearless, curious child comes to me with a worry...</p> <p style="text-align: center;">***</p> <p>And you, my once love? You for whom my heart threatened to break my chest with its drumming, expand and flow out of my body, then, for years, contracted with pain into a black hole which the news of your death made even colder and denser...</p> <p>I thought of you when remembering the cat wondering if, while you lay dying, your world was breaking down into ceaselessly rearranging particles, shadows of children in the concentration camp, shadows of young girls in flower, the womb of your mother, the only part of her you had known, for she died at your birth, wondering also if your self-serving charm, your greed, your ruthlessness were reduced to the uncomprehending fear of the creature</p> <p>and my heart changed its state of aggregation became viscous and expanded with the warmth of pity and sorrow.</p>	<p>Copiii mici plâng pentru că scoicii uterului i-a luat locul o imensitate în care singurul sunet pe care-l recunosc e bătaia inimii mamei.</p> <p>Cât mă durea inima pentru fetița mea cât de strâns o țineam în brațe ca să știe că nu e pierdută, că tot eu sunt, că mai sunt limite sigure.</p> <p>Mi-am făcut inima să bată regulat, vocea să sune ca valurile amniotice, un mod la care mă întorc ori de câte ori această copilă curioasă, neînfricată, vine la mine cu o grijă a ei...</p> <p style="text-align: center;">***</p> <p>Și tu, iubirea mea de pe vremuri? Tu pentru care inima stătea să-mi spargă pieptul bătând ca o tobă, să se extindă și să zboare din mine, apoi, ani de zile, s-a contractat de durere într-o gaură neagră pe care moartea ta a făcut-o și mai rece, și mai densă...</p> <p>M-am gândit la tine când mi-am amintit de motan, întrebându-mă dacă, pe când stăteai să mori, lumea ta se descompunea în particule ce se rearanjau tot timpul, umbre de copii în lagărul de concentrare, umbre de tinere fete în floare, uterul mamei tale, singura parte a ei pe care ai cunoscut-o, căci a murit când te-ai născut, întrebându-mă și dacă farmecul tău interesat, lăcomia ta, lipsa ta de scrupule se redusese la frica neputincioasă a creaturii</p> <p>și inima și-a schimbat starea de agregare s-a făcut vâscoasă și s-a lărgit de căldura milei și durerii.</p>
--	--

Max Tzinman - *My heart is not yours*

© 2023 by Max Tzinman - theflyingcannibal.com

Sex fără dragoste

Sharon Olds

Oare cum fac ei asta, cei care fac dragoste
fără dragoste? Frumoși ca niște dansatori,
alunecând unul peste celălalt ca patinatorii
pe gheață, cu degetele înfipite
în trupul celuilalt, cu fețele
roșii ca fleica, roșii ca vinul, uzi ca niște
nou-născuți ale căror mame nu au de gând
să-i păstreze. Cum ajung ei oare la juisează
juisează oh Doamne juisează la
liman – fără să-l iubească
pe cel ce-a juisat cu ei, pe când lumina
se ridică încet ca aburul din pielea lor
împreună? Aceștia sunt adevărații credincioși,
puriștii, profesioniștii, cei care nu vor
accepta un fals Mesia, care nu vor iubi
preotul în loc să-l iubească pe Dumnezeu. Ei nu
confundă amantul cu propria lor plăcere,
ei sunt ca alergătorii de performanță: știu că sunt singuri,
că suprafața drumului, frigul, vântul, pantofii
mai mult sau mai puțin pe măsură, starea lor cardio-
vasculară sunt simpli factori, ca și partenerul
din pat, și nu adevărul, care este
acel singur corp, singur în univers,
încercând să-și bată propriul record.

Traducere din engleza americană: Iris Dan

Jane Hirshfield

Un destin de bumbac

Cu mult timp în urmă, cineva
mi-a spus: evită *sau*.

Îți tulbură mintea
așa cum o bucată de carne veche deranjează un câine.

Acum am și eu șaiszeci de ani.
Nu a existat o altă viață.

Mahmoud Darwish

Un cântec și Sultanul

Nu era mai mult decât descrierea unei rafale de ploaie
și de batiste de fulgere care au ars taina copacilor...
atunci de ce i s-au împotrivit?

Când ea a spus că ceva diferit de această apă
curge în râu
și că oamenii de pe mal sunt statui și alte lucruri,
de ce au torturat-o?

Când le-a spus că pădurea abundă în secrete...
și că luna a fost înjunghiată cu un cuțit de sculptat.
și că sângele privighetorii era pe piatra aceea, abandonată,
de ce i s-au împotrivit?
De ce au torturat-o?

Când a spus că țara mea este un munte de sudoare
și pe podul mic un om moare.
și întunericul arde
Sultanul s-a supărat
iar Sultanul este o creatură plină de imaginație.

El a spus: "Vina este în oglindă
așa că lasă-ți cântărețul să tacă
și lasă-mi regatul de la Nil până la Eufrat să fie".
Și a strigat: "Puneți poemul ăsta în închisoare!".
În camera de tortură, pentru siguranță,
este de o mie de ori mai bună decât un imn sau un ziar.

Du-te și spune-i sultanului
că vântul nu poate fi rănit prin scuturarea unei săbii
că milioane de copaci pot deveni verzi
în palma unei singure litere.

Dar sultanul era furios, iar sultanul este peste tot.
pe timbre, în psalmi,
iar pe fruntea lui este tatuajul vânătorii.

El a strigat: "E un ordin!
Executați acest poem!".
Piața de execuție este cea mai bună antologie pentru fiii încăpățânați.

Du-te și spune-i sultanului
că fulgerul nu poate fi întemnițat într-un știulete de porumb
cântecele sunt logica soarelui
și istoria grânelor
și natura cutremurelor.

Că melodiile ca și trunchiurile de copac pot muri într-un singur pământ
dar răsar în fiecare țară
Soarele albastru a fost o idee
pe care sultanul a încercat să o scufunde
dar a devenit ziua de naștere a unui brad

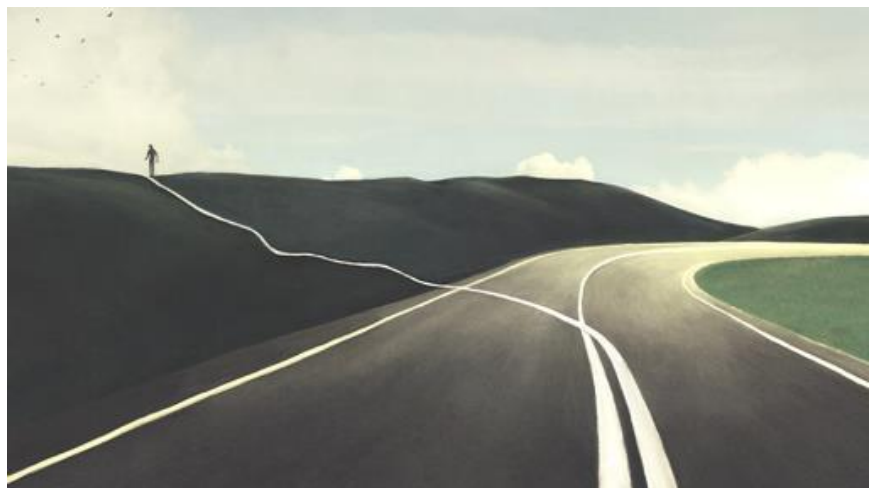
iar soarele roșu a devenit o flacăra
pe care Sultanul a întemnițat-o în zadar
și deodată focul
este o revoluție!

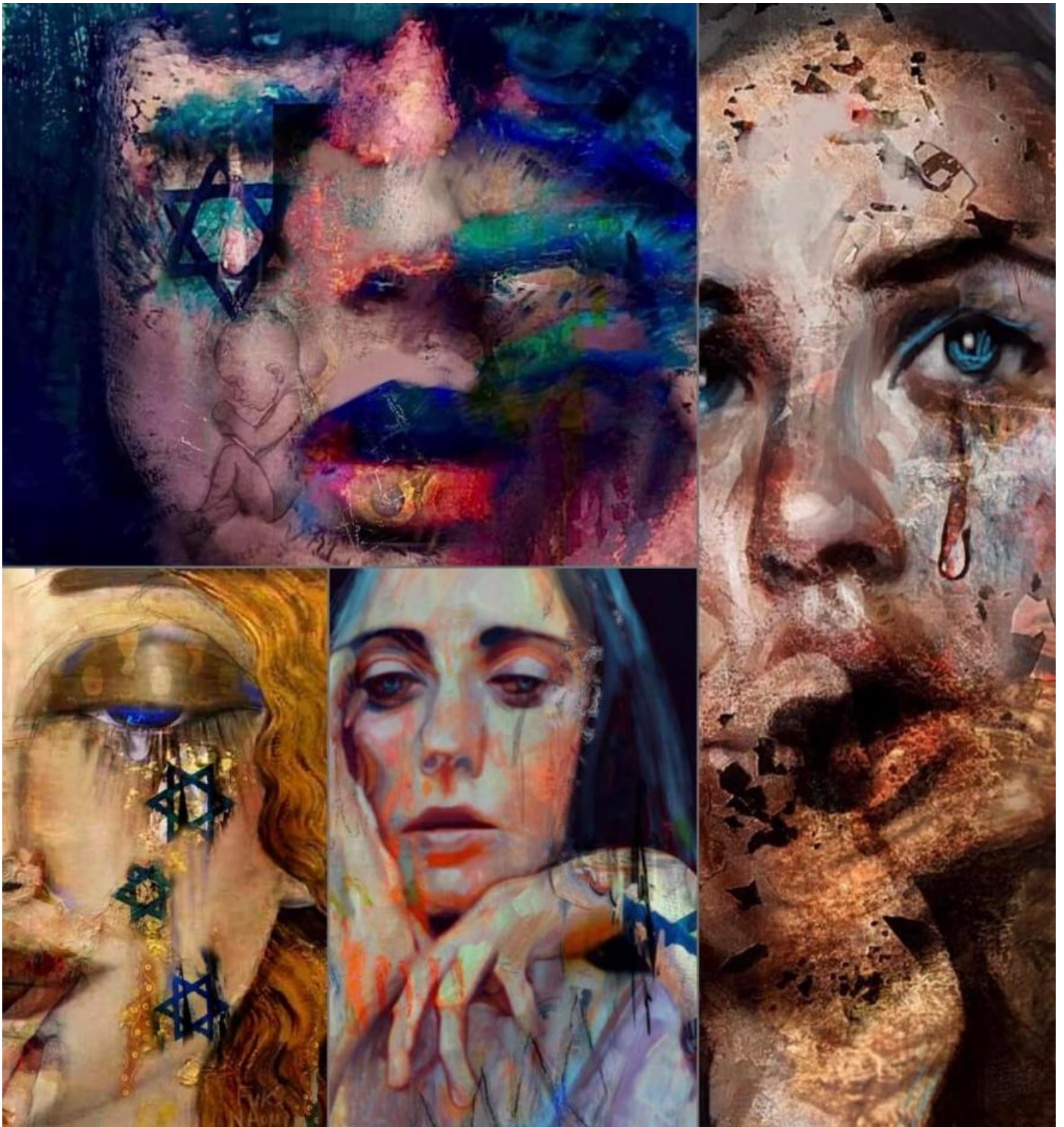
Vocile de sânge
au luat tonul unei furtuni
și pietricelele din Piață au devenit
niște răni deschise
iar eu râd, îngrozit de nașterea vântului.

Când sultanul mi s-a împotrivit
Am apucat cheia dimineții
și am băjbâit cu lanterna unui rănit
O, cât de înțelept am fost când mi-am dăruit inima
la chemarea furtunii!

Lasă furtuna să răcnească,
O, lasă furtuna să răcnească ... !

Traducere AG

Șerban Foarță

/O/, adică O întrebare

Cine-i alb cu negru? Cine,
oare, negru e cu alb?
Dacă nu știți, – e mai bine
mucles, decât răspuns calp.
Ce-i împiedică să treacă
unul – cum vedeți – prin altul?
Negrul, el nu vrea să treacă,
sau nu vrea să treacă albul?
Dacă, dragi copii, nu sunteți
foarte siguri: negrul/albul?
eu vă rog să nu răspundeți,
că nu vă ia nimeni scalpul!
Capul, nimeni nu vi-l ia...
Deci, să punem punct poveștii
ăsteia (sau ăleia?), –
căci răspuns nu au nici peștii,
care tac, în rest, ca peștii.

CASA-PEȘTE

Am o casă
ca un pește,
focul nu mi-o
mai topește,
ploaia nu mi-o
potopește...
Are,-n loc de
țigle, solzi
de pești roșii,
de pești blonzi;
iar în loc de
jaluzele
branhii, la
ferestre, are,
ca să treacă,
viu, prin ele,
duhul mării
și văzduhul
ăstui fund

afund de mare.
Crengi, aștept
să-mi bată-n geam,
nu de măr,
ci de mărgean;
și să-mi calce
pasu-n alge
prin pădurea
de catarge
răsărită
din ocean.

Jacques Audiberti

(În traducerea lui Ș. F.)

VERA-CRUZ

Pe puștiu,-n care au să tragă,
Naintea crucii l-au dus ei.
Țigări, mai albe ca o dragă
de fată,-a scos din haină, trei.
Întâia la ureche-a pus-o,
a doua o fumă pe sfert;
pe urmă, pălăria-n sus o
zvârli, ca soarele-n deșert.
O precuvioasă,-a treia, puștiu'
va fi pierdut-o pe Calvar.
Ea l-a bocit, – căci omul, nù știu
decât că e, la plâns, avar.

Max Tzinman - spre viață prin prin Tunel Hamas

Mihai MERTICARU

POEMUL

... poemul
tors din caier de șoapte pantée
urzit din înfiorările unui miracol unic
și din rănilor mereu zgândărite

ninsoare de cuvinte peste acropola aparenței
tez-aurul greu al misterului ființial

sondaj în miezul incertitudinii
din interiorul celor nevăzute

labirint al infinitului
din peșterile cuvântului cu două tăișuri

tărâm de remanențe
într-o constelație de necunoscute
luminiș într-un codru de semne

cuvânt dinamitat cu scânteii
dintr-o explozie galactică

un nou început o nouă lume
saltimbanc dansând pe cărbunii aprinși
ai ambiguității

setea unui vis cu driade și naiade
delir volburos balaur împlânzit

flacăra pălpâind în zidul de beton
al tăcerii

jaguar cu limbă de jar
catedrală de sunete astrale
memoria focului primordial

sinele ce-și caută sinea
vânător de pete albe pe harta sufletului
și de umbre încifrate pe vitraliile clipei...

Liviu Baitel

Oglindă-i lumea

Mai sunt câteva semne de-ntrebare
Și-apoi din liniști necuprinse cerul
Ne va-ncropi furtună trecătoare
Redeșteptând în larme noi misterul

Din nou porni-vor hoardele lui Ares
Și mulți s-or pierde fără nicio vină
Puțini vor ști din cei în viață care-s
Prietenii sau dușmanii cu trup de tină.

Și vorbele vor curge mai departe

Minciuni în haine mult strălucitoare
Din patru doi poate-or scăpa de moarte
Iar restul fi-vor rispiți la întâmplare

Oglindă-i lumea sieși tremurândă
Din când în când și-arată-n somn trecutul
La umbra zilei foste stă la pândă
Nepăsător și rege veșnic, începutul

Din cele ce vor fi mult prea puține
Rămâne-vor prin pagini într-o carte
Doar lacrima neștersă-n nopți senine
Va fi Luceafăr pentru mai departe

Symphony for Love
Mircea Paul Goreniuc

Max Tzinman - Arma Secretă

© 2023 by Max Tzinman - theflyingcannibal.com

CEAI SĂLCIU

antisonet 8

Țâșnesc în buza serii artificii.
Ah, pân-aici mi-a fost, la o adică!
Îmi sare-n brațe câinele de frică
Și intră-n casă-ngrijorați amicii.

În piept bătaia pulsului indică
Izbiri de gong, de parcă-s plin de vicii.
Ce fel de rost e-acesta, ce delicii
Să slobozești catran, ca pe-o alică?

E zi festivă. Gloanțe-mpușcă cerul
De parc-ar fi trasate în orar.
Alungă norul, se pornește gerul

Și nu am lemne-n sobă și nici jar.
Pândește-n colț, sătul de laț, hingherul....
Beau ceai sălcIU din frunze de arțar.

Julia Dragomir

Controversa Cerberului

*

Ce ești tu, creatură curioasă?
Descrierea ta eșuează în retorică goală.
Deși sunt dreptace,
să mi te imaginez înseamnă să pictez cu mâna stângă.
Dar să lăsăm deoparte tonul meu de colorit indecis
și scrierea mea mâzgălită de clișee,
Trebuie să spun, sper să reușesc.

*

Ești portarul damnaților, sau păzitorul îngerilor?
Peste ce domnești? Servești cuiva,
sau ești conceput să fii pentru totdeauna liber,
nelegat, însărcinat cu a face ceea ce este nevoie?
Sălășluiești pe tărâmul dintre raze și umbre,
trecând cerurile prin groapa adâncă a iadului.
Sarcina ta este vitală, nu o poți rata, există un plan:
prin tine, damnații au șansa de a vedea și de a fi răscumpărați,
iar lumina își extinde cuprinderea, devenind mai conștientă.

*

Ai dat peste mine în vremuri incerte, dar nu ne-am întâlnit niciodată.
Am văzut câteva dintre naturile tale, deși ai rămas nevăzut.
Te-am simțit mereu acolo, mi-a luat ceva timp să observ.
Apoi cu răbdare mi-ai arătat cum întunericul este o ceață
care se poate dispersa atât de repede ținând un chibrit aprins,
iar lumina este altceva decât un mit închipuit de om.
Mi-ai spus „menține totul simplu”, dar tu nu păreai astfel.

*

Mi-ai arătat un cap de bufon, spunându-mi „râde puțin”
și eu am ignorat sobrietatea lugubră și teama de ridicol,
dar nu mă înțelege greșit, nu a fost doar amuzament.
Procesul mi s-a părut atât de cinic și de crud, pe măsură ce mă jupuiam din interior în timp
ce purtai un rânjec sarcastic.
Am privit cu neîncredere natura ta antagonică în care te lăfăiai.

*

Am crezut că am văzut o clipă pe înșelător atunci.
Ai spus „nu-ți bate capul, se va întâmpla oricum, nimic nu poate fi prevenit,
și o să te taie, și o să te doară, dar tu ești tot tu, indiferent de asta”.
Apoi ți-am spus că îl iubesc, iar tu ai scuipat: „vei iubi din nou”.
Știai că mă ascund, așa că ai ridicat o oglindă

și ai spus „eu” în locul meu, trăgându-mă prin ea,
așteptând o expresie pe care deja o ghiciseși.

*

Au fost toate acestea reale, intenționate? Este frumusețea atunci, fața ta?
Înseamnă că celelalte fețe ale tale nu sunt altceva decât instrumente,
reflecții artisanale ale sabiei adevărului lui Mihail
pe care misticii și agnosticii și-o dispută,
muncindu-se și neștiind niciodată că adevărul este tot ceea ce există,
iar gândul este marele cuptor al tuturor lucrurilor care există.

*

Deci, Logos Cerberus, ce ești tu? Un trup al Cuvântului
care știe exact ce să spună? Ești în interiorul meu?
Purtătorul de sabie, care nu taie în carne,
ci îndepărtează răul din suflete?
Mi-ai dat sabia și mi-ai spus că este o crenguță
care strălucește ca aurul în umbră pentru a păstra drumul înapoi.
Și am mers în întuneric, m-ai împins afară pe poartă,
așa că te rog, lasă ca retorica să fie salvată prin prietenie și recunoștință,
știind că timpul ce mi-ai acordat nu poate fi niciodată răscumpărat.

Maria Cecilia Nicu

Plouă

încet un fel de lene apoasă se așează pe umeri
ce contează
părul ud arată ca perechea aia de chiloți afixați în balconul de la cinci
el o ține de mână aleile au strălucirea irecuperabilă a ieșirii din real
o umbră scutură ramurile
liniștea florilor se lățește acoperind toate zgomotele numai ploaia
compune
așa
deconspirant
nu există secrete pe aleea asta acum
te trimit și te cheamă
și tu știi dintr-odată.
Afli

Flying Dutchman

Maria Cecilia Nicu

m-aş opri la mal
malul ăla creţos, roşul e o culoare iritantă
dar trebuie
aşa
ca sângele pe care oricât l-aş vedea
curgând
mă săcăie

m-aş ancora de mal
dar nu-mi promite, nu-mi arunca momeala
e așa o ceață care mă înfurie
momeala

m-aş prăbuși pe mal
inutil sigur că inutil

oh ce dur te-aud mă-njuri și-nchizi
plimbi degetul pe răni și taci
tocmai
dă-mi un semnal și las mările
să bântuie însingurate
pierdute
rătăcite dincolo de mine

Craig Crist-Evans

Hermione

Nimic nu m-a pregătit pentru absența ta,
cu excepția, vântului care zdruncină
porumbul de toamnă.

Lumea mea este la pragul tăcerii,
un mare Erete albastru
ridicându-se din ochiul lichid al mlaștinii,
zvâcnește cu putere spre un acoperiș de chirpici,

care se află, ca întotdeauna, la marginea a tot ceea ce se întâmplă
de care ne temem, locul unde mergem să ne înecăm sau să ascultăm

doine. Cât de melancolică este clipa
privind cum soarele se întinde în șiruri de aur
peste ape; în următoarea, întorcându-se înapoi
îngreunată de aripi Hermione

în depărtare, un zgomot asurzitor de insecte
umplând fiecare gol de aer.

Jesse Ball

Autoptic 4: Casa din deal

Stau lângă sobă, fierbând ceaiul, și copacii se urcă în jos
prin dealurile iernii ca să-mi aducă vești.

Șoptesc prin fereastra minusculă păstrată tocmai din acest motiv
în silabe lungi care ajung până la urechile mele lungi.

O femeie locuiește într-o gaură, spun ei, o gaură îngropată în pământ,
iar păsările sunt niște proaste care vorbesc despre nimic,

sau nu vorbesc. Vântul este zadarnic și, în plus, orb,
și nu vrea decât să fie gândit în fel și chip. În acest mod

este adesea satisfăcut. Și totuși, furia. Și un băiat a rătăcit pe
o parte adâncă a sălbăticiei. El nu poate ieși.

Este nevătămat, dar foarte trist, și ai vrea, ei spun, ai vrea
să-ți fie milă dacă l-ai vedea, un băiat atât de mic,
atât de trist și flămând. Nu va rezista mai mult de o zi. Va muri de
epuizare, așa cum fac copiii din cărți.

E pe acolo, printre copaci. Pe acolo.
Zâmbesc la astfel de șiretlicuri; aburul se ridică din ceainic.

Nu degeaba m-am dus odată în inima pădurii,
acolo unde am învățat ambele mele secrete.

Miriam Cojocaru

EUGEN D. POPIN

I. Desfrâul merelor coapte

Motto: „Și eu am citit în ochii tăi că tu nu iubești pe nimeni”

Michel Houellebecq

CE-I AIA IUBIRE – iubirea
De care oamenii se cramponează
Deseori doar închipuiri inerte
De obicei găselnițe jenante

Știu e imposibil să te conving
Cât de dureroasă poate fi ea uneori
Oricum tu n-ai să renunți
La genul tău de iubire impasibilă și rece

AI FOST ferm convinsă
Asta chiar de la bun început
Că poți oferi decât

Șansa să aștern dinainte-ți trandafiri

Fără spini și fără frunze ofilite
Tu întorcând generoasă indiferență
De regulă apatie
Într-o privire seacă și rigidă

AM ACCEPTAT TÂRZIU indiferența ta
Motivul care te-a împiedicat
Să faci un pas înainte ca să intuiești
Poezia în care îndrăzneam să te văd

Biata poezie avea din toate
Îi lipsea doar aureola financiară
În care deseori se nasc fluturi
Și fac închipuirea să zboare

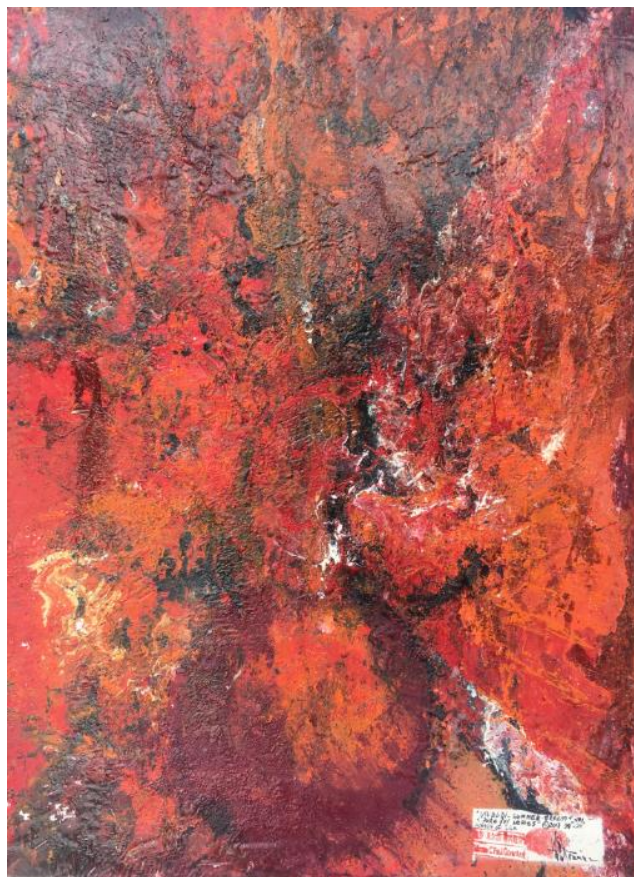
“Love Sonnet” c 2023
Mircea Paul Goreniuc

RĂNI

nu mă voi strădui
să repet că te-am iubit
iar asta fără margini
acum e mult prea târziu și inutil
oricum dincolo de reproșuri
e un fel de *no man's land*
iar noi cei de astăzi
nu mai contăm
pentru cei de altădată

e însă trist că n-am observat
cât de puțin te-a afectat
cândoarea unui naiv
care te imagina *altfel*
chiar așa altfel
decât erai tu cea adevărată
și care visa întruna
un mascul cu zerouri imense
și pene de struț

restul *chiar* nu conta pentru tine
asta era cel mai important

ți s-a părut mereu
că vei pierde la ruleta lumii
dacă vei fi venerată
precum iubesc pruncii
iar nefericirea ta
trebuia pulverizată
unde va în lumea de azi
ție însă ți s-a părut că vrei altceva

dar ți s-a părut doar
pentru că te voiai mereu
realistă și cerebrală
iubirea însă
e ceva fără vreo legătură
cu cerebralitatea și cu răceala
iubirea e doar inimă *e cor meum tibi est*
fără cap și fără coadă

n-ai să crezi
dar iubirea nu se câștigă
sărăcuța se dăruiește doar
atunci când e *de unde și de ce*
altfel e niciunde
e doar însingurare

AI AJUNS DINAINTE-MI pe neașteptate *
După amiaza începuse ca de obicei
Nu era nimic nou
Mai făcusem experiența asta

Ceva însă plutea blând peste colțul parcului
În care ne-am retras tăcuți
Într-un târziu Grieg ne-a privit stăruitor
Învăluind parcul îmbrățișându-ne

* pentru Barbara

Homo Homini Lupus Est No 3
Mircea Paul Goreniciu - Bronz și gloanțe

Marius Chelaru

La răspântia dintre indiferență, ură și moarte

suflete umplute cu frig

lumea
pare
uneori
rătăcită între două amintiri
despre care nu mai vrea să știe

cărțile
sfinte sau nu
sunt re-cântărite (nu re-citite)
de analfabeți sufletește care le îmbracă în singurătate

cerul
cu îngeri cu tot
e ferecat cu lanțuri într-un sipet
cu pereți din concepte bizare

semințele urii renasc printre oameni
lacrimile sunt ucise
sufletele se umplu de frig
speranțele
îmbrăcate în negru
se preumblă într-un lung și funebru cortegiu
urmărite de priviri amputate de empatie

moartea
umbră fericită crește ca un copac de întuneric
cu rădăcinile în sufletele oamenilor
se întinde printre degetele răsfirate
prin care puternicii lumii aflați la joacă cu planeta
ne privesc rânjind

mulțimile vor să își taie rădăcinile
să usuce faptele străbunilor
apoi să le pună la presat într-o magazie a uitării
să zidească dragostea în concepte
să schimbe totul
în tristeți părăginite

iar lumea
lumea
e uneori rătăcită
la răspântia dintre moarte și profit
unde se moare
în indiferență și tăcere

Betleem, Ierusalim, Nazaret, 5 – 8 aprilie 2023

Timpul, șarpe perfid

Timpul
șarpe perfid
aleargă anapoda prin oasele lumii

înțelesuri firești
jefuite de sens
sunt răsturnate-n ocară
oamenii se lasă transformați în singurătăți
copilăriile lor îmbrăcate în haine ciudate
sub un cer din care îngerii sunt alungați

pe Via Dolorosa a vremurilor noastre
crucea ridicată-i în piatra inimilor

Arie Lamdan

în pauza dintre suflete
primim noua doză de singurătate și rece
cu ochii legați
fără să vrem să vedem
cum
mestecând bucăți din inima Lui
unii le scuipe

urcăm
fără să auzim
lacrimile Lui
cum ne spală picioarele
urcăm
vaccinați cu ARN de singurătate
neînțelegând
cum
sufletele noastre coboară
într-o baltă stătută de întuneric

vii pe dinafară
secați de empatie pe dinlăuntru
unii ne spun
că istoria a fost scrisă greșit
cerul e de fapt o groapă
planeta un hârb nesustenabil și decadent
animalele – povara de nesuportat
zeii care nu vor să moară
e vremea să fie uciși
iar El
doar o piatră de moară

iar noi
urcăm
fiecare singur
fiecare pentru el
Golgota acestor timpuri

Dumnezeu
răbdător
cu gândul la Sodoma și Gomora
la Noe și la Iisus
așteaptă
clipa în care
vom înțelege din nou

calea adevărul și viața
nu sunt doar vorbe de nisip

Betleem, Ierusalim, Nazaret, 5 – 8 aprilie 2023

cum seara

zborul retezat al păsărilor
se cufundă în rănile serii

lumina
se joacă de-a prinsă
cu umbrele chicotind a muguri de amurg

stelele
se așază una câte una
în picătura lor de cer

undeva
o naștere râde spre ele
altundeva o moarte
leapădă o lacrimă în care și-a închis ultimul gând

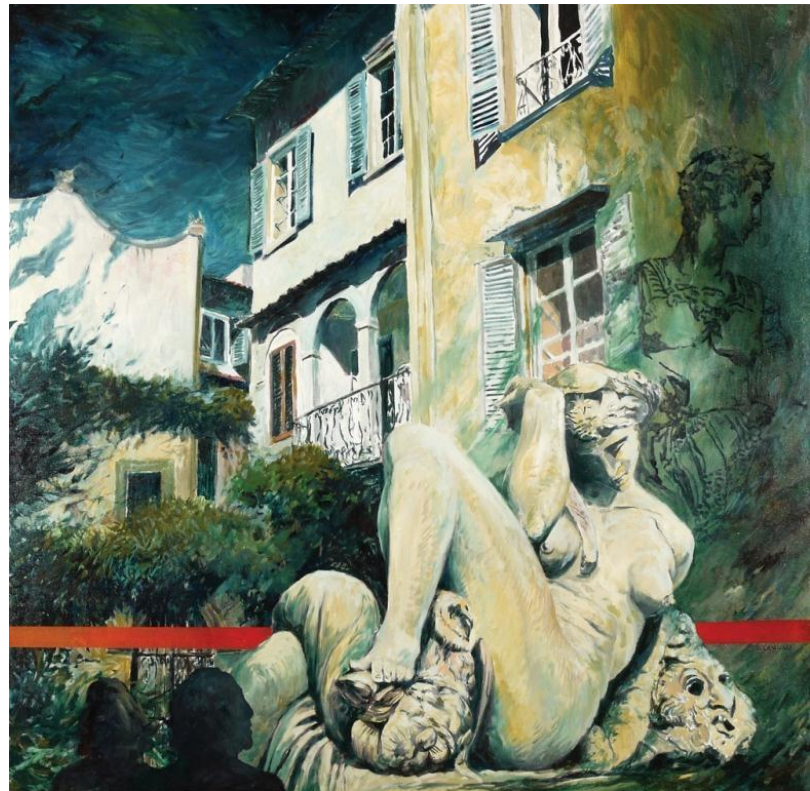
lumea
se dezbracă de umbre

la ferestrele caselor
i-au răsărit candelile

cum seara deja e bătrână
umbrele
frânte de rădăcini
s-au pitit în întuneric

oamenii
își leapădă grijile de peste timp

Arie Lamdan

întinzându-le pe pâine
că tot nu le pot ieși din suflet

copiii
cu ochi de bucurie
țin suferința și abisul dincolo de ușa casei

cum seara e de mult bătrână
ridurile lumii nu se mai văd
lumina candelor din ferestre respiră speranță

***

Florentino Himelbrand **Pandemia - Deschiderea zăgazurilor**

SCHIȚĂ DE FICȚIUNE

Dragii mei, la noi este o atmosferă de adevărată sărbătoare.

Nici nu-mi vine a crede că s-au deschis până și Mall-urile, despre școli ce să mai povestesc – copii merg cu mult drag, cei mici urlă că nu vor la grădinițe, iar cei mari se întâlnesc de două ori pe săptămâna spre a-și programa împreună diferite activități sportive, care mai de care mai interesante. Parcă toți ieșim la soare precum melcul din găoace, astfel că și eu m-am gândit să scot puțin nasul pe afară să mai văd și eu „lumea”.

Ei și ce să vezi – să vezi și să nu crezi că eram un fel de caricatură la care se uitau toți. Cum de ce se uitau? Întrucât eram îmbrăcat „corespunzător Pandemiei” care deja trecuse?

Așa îmi făcea mie impresia.

Oamenii se plimbau fără nici o mască, de mânuși nici nu mai vorbesc, pălării și ochelari păreau ceva de domeniul mileniului trecut.

La primul parc cel de lângă căminul de bătrâni, câțiva cetățeni de peste 60 ani beau bere ciocnind sticlele mai des decât luau înghițiturile.

Ținând cont de faptul că plecasem de acasă echipat cu geanta fotografică spre a realiza un „reportaj al destinderii după izolare”, m-am tras după un copac și montând la aparatul foto un obiectiv pentru distanțe mai lungi i-am fotografiat.

Dar mergând pe stradă – spre piața de zarzavaturi ce să vezi – diferite doamne se întâlneau și se sărutau pe obraji:

- Vai de când nu te-am văzut parcă un secol a trecut!

Dar m-au văzut pe mine fotografiindu-le și au început să-mi arunce ocări:

- Așa un bărbat gras și prost mai rar poți vedea. Și mascat și înmănușat și cu ambulanță luat. N-ai voie să ne fotografiezi! Piei d-acilea!

Erau pe domeniul public, dar am preferat să-mi continui drumul, uitând că ele nu aveau nimic protector afară de rujul de buze pe care și-l dădeau una alteia cu mare generozitate aplicându-l pe obraji.

Peste un timp am ajuns la un magazin de haine unde o mulțime de femei încercau diferite bluze noi. De, moda de iarnă a trecut, vine vine primăvara și trebuie „o țoală nouă”. Adevărat că toate încălcău

orice instrucțiune a Ministerului sănătății trecându-și una altelea noile boarfe – practic smulgându-și-le din mâini.

Ei și conform refrenului am fotografiat și am plecat.

Ajungând aproape de intrarea pieței de zarzavaturi și nu doar, la intrarea am întâlnit-o pe doamna Maura care mânca un castravete murat. Văzându-mă mi-a spus:

- Nici nu-ți închipui ce buni sunt! A scos un alt castravete din pungă, l-a rupt în două și mi-a oferit jumătate.

Bineînțeles că am refuzat-o așa că l-a oferit altei cunoscute – doamna Ruth care întâmplător trecea pe acolo și luându-se de mână au plecat să colinde în continuare piața. Poate mai găsesc ceva bunătăți ce le-au lipsit în ultima vreme.

Fiind pe „deplin edificat asupra calităților noastre de națiune disciplinată” m-am îndreptat spre o altă ieșire unde mai multe persoane în special feminine încercau să-și cumpere pantofi de plajă din gumă pe care-i probau fără nici o problemă – direct pe piciorul gol trecându-i de la una la altă până găseau ceva comod pe care-i plăteau.

Dar când am vrut să fotografiez am fost admonestat?

- Acum vrei să ne fotografiezi gambele când suntem „Albe ca Zăpada”? Vină la plajă peste o săptămână să ne fotografiezi pulpele.

Sincer vorbind începusem să transpir abundent, masca se uda, iar celularul îmi indica vremea 28 grade la umbră. Care umbră? Asta-i altă poveste.

Gata, mă edificasem așa că m-am îndreptat spre ieșire trecând pe lângă un magazin ce vindea pălării – în general de soare.

Aici o femeie privea, dar în mod ciudat, avea mânuși și mască.

A luat o pălărie, apoi fără a întreba prețul a întins o bancnotă de 100 shekeli vânzătorului, a dus mâinile înmănușate la ochii și a fugit. Fără rest și fără pălărie.

Văzându-mă că fotografiez magazinul, vânzătorul mi-a zâmbit:

- Mulțumesc că vrei să-mi faci reclamă. Sunt a treia generație de „pălărierii” aici în Șuc Carmeli. Înainte au vândut bunicul apoi tata.

Nu cunosc femeia aceasta, dar poate nu se simte prea bine căci a alergat spre grupul sanitar.

Uite aici într-o pungă pălăria, bonul și restul. Te rog încearcă să i le dai tu. Dacă nu adu-mi-le înapoi și le va lua ea când va reveni.

Astăzi sunt singurul vânzător, soția este „bolnavă” – moare de frică și nu pot lăsa magazinul nesupravegheat.

Nu mă prea încânta ideea, dar m-am gândit totuși s-o ajut.

După un colț am găsit femeie încercând să-și stăpânească lacrimile care-i curgeau șiroaie pe obraji. I-am întins pălăria:

- Ai uitat-o la magazin. Te simți rău?

A început din nou să plângă, iar eu am așteptat să se descarce apoi mi-a spus:

- Iartă-mă că te-am făcut să stai lângă mine. Am ales special această pălărie cu găuri. Vreau să merg la plajă. Astăzi și acum.

Apoi privindu-mă și văzând geanta fotografică:

- Ești fotograf. Faci un reportaj despre „nerespectarea instrucțiunilor Ministerului Sănătății”? Ce contează ce faci. Ai aparatul cu tine.

A început să meargă și nu știu de ce o urmam. Poate din cauză că încă aveam în mână plasa cu pălăria ei? Sincer vorbind, simțeam altceva – o mare tensiune interioară. Ceva vulcanic, la un om

obișnuit. Probabil în general calmă și de obicei ordonată – dovada masca și mănușile de gumă – acum era gata să erupă.

Peste un timp, într-un scuar din parc s-a așezat pe o bancă indicându-mi-o pe cea de vis a vis. Pe semne că deja sunt aproape nebună, dar dacă ai aparatul de fotografiat și vrei fotografiază-mă. Nu, nu aici. Voi alege eu cadrul.

Acum vreau să-ți spun că de fapt „nu mă tem de Pandemie”, mănușile și masca sunt un fel de respectare a instrucțiunilor.

Totdeauna am respectat instrucțiunile ce mi s-au dat, chiar și acum când practic nu mai contează. Te uiți mirat la mine? Desigur pentru majoritatea contează, dar eu sunt bolnavă de cancer și va trebui să fiu operată poimăine.

S-a sculat, iar eu eram în șoc așa că nu m-am ridicat imediat, iar ea m-a privit:

- Vrei să mă fotografiezi?

Parcă fără voia mea m-am ridicat și am urmat-o. Eram stupefiat, iar ea ales că fundal un zid alb al intrării în adăpostul antiaerian subteran, învârtindu-se puțin până ce lumina soarelui i se părea convenabilă, apoi mi-a spus:

- Îndepărtează-te! Îmi voi scoate masca și nu vreau să-ți fac vreun rău.

S-a așezat cum a dorit, eu am fotografiat apoi și-a pus din nou masca și alte mănuși și privindu-mă în ochi:

- Arată-mi fotografia!

Realizasem o succesiune de câteva zeci și le-a privit de la oarecare distanță.

Dorea să respecte indicația și să păstreze doi metrii față de mine?

- Da, este exact ce doream să sugerez. Viața este o succesiune de suprafețe având forme diferite, uneori mai luminoase alteori mai întunecate, dar atâta timp cât reușești s-o păstrezi că un tot unitar există.

Mă uităm la ea și nu-mi venea a crede ce gânduri are, astfel că a continuat:

- Sunt bolnavă și singură mea șansă poate fi o operație care va începe Duminică. Acasă nu mă pot exterioriza. Când a aflat despre boală, acum trei ani soțul meu și-a găsit alta și a plecat. Nu mi-a mai dat vreun semn de viață și nu l-am căutat. Dacă nu-și vrea fiul?!

Mama mea locuiește cu mine și intuiește ceva, dar copilul nu trebuie să sufere. Dacă nu mă întorc, el va ști că am murit într-un accident de automobil. Poate cineva din familie să-l înfieze?

La toamnă trebuie să între la școală.

Dacă voi trăi îți voi cere fotografiile. Uneori îți citesc postările pe FB. Poți crede și publica orice, iar Duminică, pe data de 10, la ora 10 trimite-mi un gând bun!

Acum mă duc să respir briza mării. Singură învăluită în gânduri și amintiri care precum valurile mării uneori te mângâie, alteori trec peste capul tău înăbușindu-te.

S-a ridicat și a plecat, iar eu am mai rămas mult timp privind în urma unei siluete ce de mult dispăruse de pe alee.

Acum când cu greu mă ridic de pe bancă îmi vin în gând cuvintele lui Liviu Antonesei: „Dreptatea nu este niciodată dreaptă”. Păcat!

Nu știu cine este, nu-i știu numele, dar Duminică la 10 gândul meu o va însoți – sperând spre bine!

Mircea Paul Goreniuc

Symphony for Love

Paul Blaj

Poeme în niciodată

(inedite)

respirație I

înot printre nuferi cu un câine lup alături de mine stuful îmi
atinge coapsele de oțel cu mângâierea pe care o suportă ceafa
unui prunc spre unde mă duc nu am să îți spun cu gura și
nici nu mai cred în guri cum nu mai cred copiii în berzele care
îi aduc apa este liniștită ca o rochie de bunică supărată pe
vreme dar eu tot arunc câte un braț înainte și dau din picioare
repede poate cineva să Te întoarcă din mânie cum o fac eu
Domnul meu și cine Îți spune din sânge să o lași mai moale
cu apocalipsa uite ajung la mal cu trunchiul rece
și mă arunc pe nisipul fierbinte

canal indisponibil

tu ai ceva din căderea foilor A4 pe birou din izbitura ploilor de dughene și azi mai cred că undeva mă aștepti îmbrăcată subțire cu bluza lipită de corp și pe tine curge acid sulfuric până la gambele strânse mănunchi că îmi spui o poveste în hindi iar eu mă vopsesc pe față cu galben și verde după care aprind un foc în mijlocul domnilor de societate și dansez în jurul lui și dacă tot veni vorba despre mine acum aș fi vrut să fiu barman undeva pe calea victoriei iarna când serile sunt aglomerate pentru că în aceste timpuri pot doar să mă uit cum atârna blugii pe mine și să nu simt nimic să deschid plasma și să scrie canal indisponibil fapt deloc ciudat intru fără să vreau în lehamitea unor pensionari care joacă hochei mă simt faultat deși am uitat demult regulile

spatele tău gol ca burnița

când treci lampadarele se scutură și se sting o secundă cât să știu că îmi ești escaladare și gură de apă rece străzile cotesc absurd până le iei în palme și le redesenezi nu știu nimic din ce mă întrebi cu patimă și nici nu îți pot demonstra că frigul are un izvor dar mergem și drumul e vată de zahăr pe un meridian cineva ne scoate la plimbare cu mâinile înfipte în haos și așteptăm iarna la o scară de bloc straină tu pari departe și eu sunt deschis dar cine se mai deschide în zilele noastre de in mă iei de subsuori și îmi dai un rost apoi mă desprinzi cum se desprinde acel dor de basme de aceea hai să ne punem scoci pe guri pentru că doar așa vom avea senzația de jaf mutual și fericit

***

Emanuel Pope

Aș vrea...

Câteodată aș vrea să-nchid ușa durerilor lumii
să le las un bilet și să le spun
că sunt plecat în vacanță,
că am o disperată nevoie de un concediu la mare
-precum o corabie de apă
și acolo renăscut ca din plămada unui nou țărniș
să le pot usca lacrimile
pe care toate mi le-au lăsat
spre păstrare.

Dar uită-te și tu în jurul meu:
casa mea
că nu are nici măcar podele,
darămite o ușă și clanță
nici ziduri nu are
și nici nu încapă vorbă de acoperiș
când plouă
nici măcar o picătură nu mă ratează
și când bate vântul
nu există haină pe lumea asta
atât de călduroasă
să-mi potolească frigul.

De ieri, de azi și de mâine,
cât va exista,
tot ce crește pe câmpul ăsta
de fericire
va crește și prin tălpile mele
...și la fel
tot ce moare.

**

Robert Davis

Times Square

Coridoarele orașului
Se sfârșesc în ochiul unei căprioare.
Căprioara se împiedică printre picioare
De oameni.

Oamenii sunt înalți în noapte;

Arie Lamdan

Întinzându-și brațele în găuri înghesuite,
răsucindu-și gâtul elastic
În jurul stâlpilor de oțel.

Pe spatele nopții
Porumbeii plutesc în derivă într-o ploaie fierbinte.

**

Miriam Zohar

Legături dincolo de cer

Într-un loc îndepărtat, la Polul Nord, unde zăpezile reflectau albul imaculat al purității, se petrecea o poveste neobișnuită.

Soarele strălucea mai intens aici, iar Luna sclipea noaptea, învăluind totul într-o lumină blândă.

Însă, călătorind în cerul infinit, se întâlneau doar pentru clipe scurte la asfințitul Soarelui și la înălțarea maiestuoasă a Lunii. Acest moment efemer al iubirii lor a început să îi frustreze, ducându-i la o decizie radicală.

Soarele și Luna își priveau iubirea în mod inevitabil dincolo de zări și valuri de lumină.

Ciclul nesfârșit al zilei și al nopții îi separa cu o crudă precizie: zi-noapte, zi-noapte.

Însă, iubirea lor transcendea acest ciclu, iar dorința de a petrece mai mult timp împreună îi chinuia din ce în ce mai mult. Fiecare moment de întâlnire în amurg aducea bucurie, dar și amărăciunea despărțirii iminente.

Soarele a încercat diverse metode pentru a-și prelungi timpul cu Luna, dar fiecare efort a fost în van. Planurile lor ingenioase, cum ar fi adormirea Lunii în timpul zilei sau schimbarea ritmului ceresc, au dat greș sub greutatea legilor Universului.

Răvășit, Soarele și-a dorit mai mult decât orice să-și petreacă viața cu iubita sa, Luna.

Într-o seară, într-o strălucire dezolantă, Soarele a luat o decizie neașteptată. De supărare și din dorința disperată de a se alătura Lunii, el a uitat să mai apună.

Lumina sa puternică a învăluit pământul într-un amurg fără de sfârșit. Oamenii au fost uimiți, apoi îngrijorați, înțelegând că ceva magic și straniu se întâmpla.

Soarele, cu ochii plini de lacrimi de foc, a căutat în zadar modalități de a se uni cu Luna pentru totdeauna. Cu toate acestea, natura își urma cursul său, iar Soarele a început să realizeze că separarea lor poate face parte din frumusețea și armonia lumii.

În cele din urmă, Luna a apărut pe cer, iar Soarele a privit-o cu adâncă iubire și acceptare. Luminile lor s-au unit într-un dans tandru pentru câteva secunde, reflectând înțelegerea profundă a legii naturii. Astfel, Soarele a renunțat la încercărileperate și a continuat să apună și să răsară la intervale mai lungi de timp. Zile îndelungi făceau cu schimbul și se priveau duios. În amurgurile lor efemere, înțelegerea și iubirea Soarelui și Lunii au strălucit mai puternic ca oricând, înțelegând că frumusețea iubirii lor consta și în răbdare...

*

Să fim căzuți pe pleoapele cerului

Să fim căzuți pe pleoapele cerului,
Căci simțurile noastre

N-ar mai fi.
Iubite, nu te văd,
Nu te aud, nu te aduimec.
Iubite, nu te simt!
Iar gustul a pierit...
Greoi suflă bătrânul
Și noi ne risipim
Și-ai revenit la sânul,
Iubite, unde noi sclipim.

***

Eliezer Steinbarg

Sulița și acul

Un oarecare Vineș sau Vinușcă
Se-ntoarce înapoi
De la război
Cu o suliță și cu o pușcă
Și le proptește de un scrin,
Pe care se afla un ac subțire,fin.

-Ce uriaș e acul ăsta,ia privește!
Își spune acul de cusut în gând,
Privind spre suliță-Firește,
Veșmintele,pe cari le coase el de oțel!
Or fi de tinichea sau de oțel!

Și cât de repede o fi făcând
Împunsăturile lui groase!
Dar oare pentru cine coase?
Pentru vreun gog -magog sau Goliat?

Iar sulița gândește,privind acul
-Ciudat,
Ce pui de suliță,ce mic,săracul!
Mă mir cum târgul nu s-a strîns,de zor,
S-admire capul lui de melcușor.
Ce caraghios... Hai să glumim un pic.

-E-adevărat,-întreabă mândra suliță
Ce-am auzit pe uliță?
Cică ești foc,iar când te-ai supărat,
Tu ești în stare
Să sperii șapte muște deodat !

-Minciună!-stigă acul tare,

Minciună gogonată.
Eu am un singur rost pe lume
Să-mpung doar pânză-e o marfă anume:

-Ha-ha!-pornește un glonț de răs din pușcă
Păcat că nu-i aici jupân Vipușcă!
Auzi ce vrea el nouă să ne vânză
Ha-ha,ha-ha... Cică împunge pânză!

-Dar ce-ați voi să-mpung eu,tinichea?!
Întrebă acul cu mirare
Ehei,de-aș fi și eu ca voi de mare!

-Ah, nu mai pot să râd,cad pe podea
Răspunde pușca,crâp,împușc,păzea!
Iar acul replică-Vă cer iertare
Nici pânză,nici oțel,nici tinichea
Atuncea ce se-mpunge? Mîntea mea
Nu poate să-nțelegă

Și sulița-i răspunde-Oameni,dragă!
Dar acul izbucni
În hohote de răs,ha-ha,hi-hi
Și poate râde și acum.

Și spuse acul-La o parte gluma!
Când fac în pânză câte-o -mpunsătură,
Răsare -ncet o albitură
O cămășuță,un veșmânt de vrei
Dar oameni dacă-mpungi,ce faci din ei?...

*Fabula scrisă de Eliezer Steinbarg în limba idiș, tradusă în limba română
de Emil Dorian și culeasă de Saul Leizer în timpul războiului ruso-ucrainean*

Rely Schwartzberg

AIEVEA SAU ADEVĂRAT

O andaluză, de dimineață se plimbă,
Când soarele fierbinte nisipul îl sărută,
Doar degetele-i fine, ca mătasea atingea,
Năframa de satin pe capul cel purta.
Tu o zărești, dar timpul îți este scurt,
În furtuna galbenă dispăre chipul ei blând.
Pânza e tot mai deasă, suflarea-ți îngreunează

Puteri neobișnuite, prinzi, dar te îngenunchează.

Străpungi vântul cel palid, lumina-ți ie departe
Pe cărarea fumegândă o vezi încă odată
Pășești și te gândești, te zbați nedumerit,
„Din ce loc magic oare, ființa asta a venit?”
Senzați minunate, cu greu le stăpânești,
Când valul nisipos din nou se ridică,
O cauți cu privirea, departe o zărești
Senină și firavă la poartă vrea să ajungă.
Cu pași grăbiți dar siguri în urma ei pășești
Ai vrea să o prinzi în brațe să-i spui că o iubești.
„Nu te grăbi băietel!”, îți spui în sinea ta
Privește-o de departe și nu te-apropia.
Zâmbește-i, dă-i speranță, la tine de se uită
Și lasă să aleagă cu inima ei blândă.
Bătă-i repezi, spontane, în piept i-au răsunat
Când ochii andaluzei spre el și-a îndreptat.
Momentul a fost scurt, dar adierea palidului vânt
Năframa de pe față i-a mișcat-o plăpând.
Un zâmbet scurt, timid în ochii ei zări
Înainte să dispară în dosul porții arămii.
A fost de-ajuns privirea-i, ce-a murmurat tăcută,
„Caută-mă, voi fi a ta!”, și s-a făcut nevăzută.

Rely

EȘTI...

Ești otrava dintr-o oază
Plină de moloz și rugină,
Urcând încet, dar sigur,
Pe lujerul ce-a fost verde și acum se înclină.
Ești ceața când o cioară se ridică,
Croncănind în negura disperării,
Crezând că ziua ce-a trecut e o risipă,
Și, tu Ură îl faci s-o reverse pe o piscă.
Ești doamna ce-a cu zâmbetul sacrificat,
Ce strică oricui planurile, cu ochii sclipindu-ți de bucurie,
Vei fi dezamăgită, când ploaia va cădea,
Purificându-ne cu dragoste, scăpându-ne de fața ta tuciurie.
Ești umbra ce n-ar trebui să existe,
Să nu te cunoască omul, nici animalul sau orice găză,
Iar când apari din negrele visări,

Cu razele iubiri pe loc să fii distrusă.
Ești doar un sentiment de neputință,
Ce-și bea cafeaua fierbinte fără îndulcitor,
Tu, Ură, n-ai ce căuta într-o ființă,
Du-te oriunde, nici vântul nu te va lua în zbor.

Beatrice Bernath

a doua zi (7 octombrie 23)

Octombrie cald umed
aer opac
cer plumburiu mult prea aproape
avioane de luptă trec ca prin mine
trecutul urlă :
ieri e azi!
devin umbră neagră devin furie.

corpuri inocente în pământul casă
casa -inimă cu aripi sparte
cioburi de angoasă zgârie ochii
ochii copiilor morți cuțite
-taie în carne vie.

și Peter Green la radio blues
cântă poveste de dragoste sfâșiată
îngân ca și el
FOOLS, NO MORE NO MORE FOOLS!
el a împachetat valiza și pleacă.

conduc mașina mea veche în orașul de plumb
culoarea a pierit
înghițită de cenușiul morții absurde
eu tristă îmi spun:
" WE CANNOT BE FOOLS"
unde vom pleca după pogrom?
Și-mi plouă în suflet cu sânge

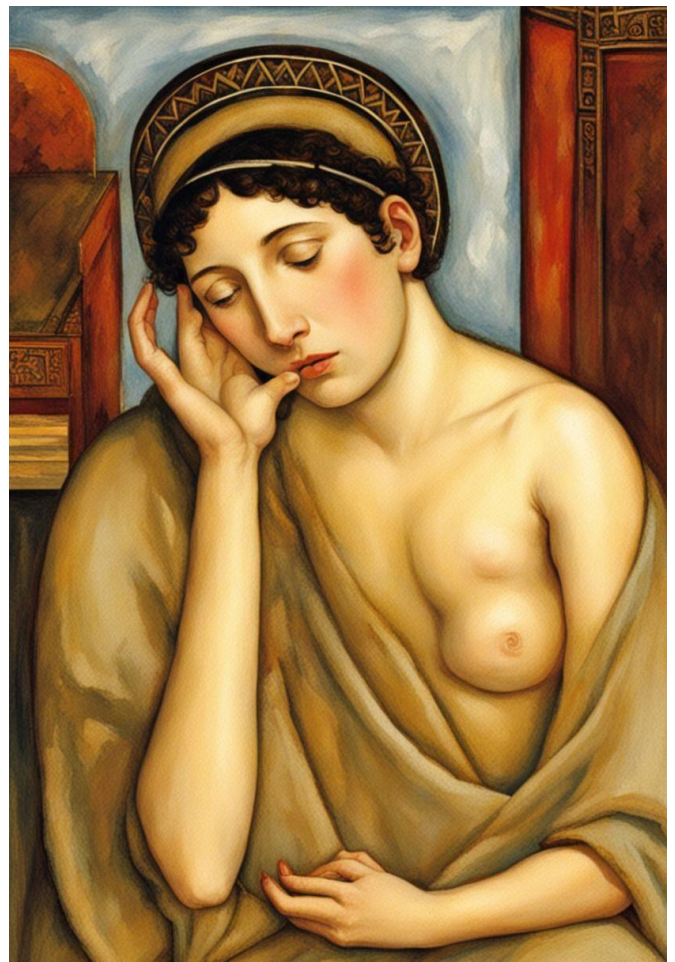
© Beatrice Bernath

cerc închis

cândva într-un timp deosebit de urât
oamenii au început
să cadă frunze din copaci triști
în nicăieri
sau arși de vii.
florile au crescut cu capul în pământ
de frica
tălpilor de bocanci ce le călcau
în ritm sacadat ochii
și umbra mâinii drepte întinse
cu urlatul heil hitler
era negura
în care s-a ascuns soarele
sau dumnezeii lașilor
cei care au găsit scuze
a întoarce capul
când o floare se sinucide de atâta
moarte
de verde și de cer.
și oamenii cad IAR
frunze arse din pomii înfometate
și nu mai este trist
ci repulsiv
căci timpul a început să se repete -cerc închis.

© Beatrice Bernath

Nicolae Coande

Filmul strălucitor în care joc

Eu cuceresc cetatea inexpugnabilă și tot eu o apăr cu pieptul plin de mînie
Sînt sabia dreptății și balanța iertării laptele milei care paște-n deșert
Sînt mîna care ucide și mîna care îți aduce flori de nu-mă-uita
Eu te trimit în Hades și eu îmi amintesc de tine în balcoanele mafiei olimpice
Eu sînt atletul mulțumirii de sine care coboară în apele Styxului
Să facă o baie cu zeița îndrăgostită de țestele morților
Cu puțin curaj îi îmblînzesc șerpii din părul în care mă instalez
Eu îți țintesc capul prietene și eu îmi scot glonțul din tîmplă
Din el îmi fac un fluier pe care îl dăruiesc celor ce scapă
Cu aceste mîini lipsă lăsate pe cîmpul de luptă
Unde poeții tineri agită stafia egalității absolute cu heroină în vene
În blocul unde administratorul montează repartitoare pentru consumul legal.
Cu acest fluier care bîntuie Europa scriu un testament liniștit
În micul petec de matrix ce mi s-a dat.

Beatrice Bernath

Anca Hirschpek

Poduri, pulberi, cuiburi, năluciri...

Tata a fost un fel de patriarh al bunului-simț. Chiar și în ultimele luni, când abia mai reușea să îngaime câte ceva, și-a păstrat un discurs decent mental, pe cât se putea. Iar lumina din Fierari s-a întins asupra conștiinței lui ca niște scânteieri care l-au purtat spre un sfârșit mai demn, de om ale cărui rădăcini se ridică și-l cuprind, încet încet, dintr-un nesfârșit sfiind al tuturor începuturilor.

Ne e teamă de suferință, de adâncurile ei, de faptul că nu suntem înțeleși, acceptați. Îngropăm, mult prea des și avântat, tocmai iubirea. Am inventat câte-un spital pentru fiecare suferință ce se hrănește cu imaginarul nostru colectiv, târșâit, decadent. Câteodată visăm doar să fim oameni, să fim capabili de câte-un gest simplu, direct, deșucheat pentru cultura imundă a Feisbucului, să atingem aproape niște buze care ne sărutau fruntea înainte să ne tragă păturica pe umeri.

Te-am așteptat prea mult, până ce pământul a devenit o imensă rană supurând de like-uri și emoji, până când extincția mării specii conștiente a planetei a devenit încă un fapt viral, vital pentru înnădirea pixelardă.

Ura nu e reversul iubirii, ea se naște și renaște în întuneric, prin imposibilitatea desfășurării simturilor, în lipsa unor trăiri aparte.

Puiul de like nu ne aduce dragoste, deși ne credem turiștii triști, trișori, ai lui. Sălbăticiți pe rețele, unii oftează și apoi doar atât cutează-să iasă în față cu știri-ooo-știri, cu lamentări, cu false alinturi și sprinturi mentale cocârjate ideologic, cu tot felul de pseudorefecții universale- subspecii ale gândirii și simțirii imunde, unilaterale...

Se „iubește,, atât de intens în virtual încât inima devine sleită față-n față, nici nu ne mai așteptăm, stațiile devin tot mai lungi, în tunelurile infinite intră cine poate dar nu mai ies decât umbre incongruente ale rătăcirilor-și răstălmăcirilor-de-a fi.

Năvala de informații ne face fals-îngândurați, priponiți de mobile precum vacile la staul. Fiecare pare atât de hiperocupat permanent, încât, învăluit în singurătate ca-n giulgiu, face cât o tușă virtuală în peisajul tot mai tern emoțional. În societatea asta a răsfirului, unde gesturile simple, directe, ne par decadente, unde ne căpătăm valoarea prin megarăfuieli pixelare, căutăm-și de făloșim-cu senzaționalul iubirii. Al cuceririi, de fapt. Plăpândul și duiosul ei ne rămân necunoscute sau, dacă le intuim, încercăm să le cenzurăm din răspuțeri.

Cum să ne mai facem bine ca omenire în general, cum să mai accedem la dragoste dacă la fiecare gest cât de simplu tindem să fim pe marginea conștiinței, fie ocolim adevărul, sinceritatea? Încercăm mereu furțișaguri, devenim neatenți, paragrăbiți, ipocriți, uneori un simplu produs al amalgamului de știri. Defilăm și defibrilăm inimi într-un plectisitoriu de colecție, de cele mai multe ori ne refuzăm singuri, prostește, cea mai mare avere: iubirea, fascinația, visul, de fapt inegalabila stare de grație. Degeaba o adunăm cu fârașul din tandrețuri molcome, din măști binevoitoare și echidistante, din fugi și distanțări, din ipocrizii intens cizelate. La un moment dat vom fi forțați să recunoaștem adevărul, cel mereu evitat, însă cu atât mai prețios cu cât se poate revela doar în forul nostru interior.

Ce-o mai fi, de fapt, și Erosul ăsta, dincolo de anostele, uneori, inserții sociale? Dincolo de simțirile adesea traumatice dar nerecunoscute ca atare? Dincolo de „avuțiile,, de spaime și orgolii truate? Păi,

poate, tocmai lumina, delicatețea, împlânzirea, despovărea, ghidușenia lumii, o anume cuviinciozitate interioară care nu exclude aventura, dar o nuanțează și o individualizează. Și, probabil, așa va păli și durerea care stă în noi ca o altfel de vietate și care ne împietrește (nu împletește) ramurile lumii sub raza indiferentă la drăgosteli a lunii.

A nu umili, a privi cu compasiune, a nu forța lucrurile, a nu devasta mediul on line cu frustrările tale, a nu lovi în alții prin tristețile aparent deșucheate...Paradoxal, sloganul lumii de azi, într-o epocă suprainformațională, este „nu mă atinge!”, ține-te deoparte, fii parte din umanitatea asta fandosită cu traume incluse la fiecare gest de împachetat virtualuri.

Sunt unii oameni subțiați de interese mercantile. Cam asta vezi pe fața lor, în aerul greu de respirat din preajmă-le. Sau învârtoșați de orgolii facile, care sună a gol ca atunci când, într-un imaginar fără limită, cucul a părăsit orologiul. De asta multe persoane, de altfel de succes, voință, intense năzuințe, aprige putirințe, nu au niciun chichirez (vorbă care mă distra pe vremuri). Sunt fazi, fecunzi doar în imediatul notoriu, incapabili să fie mirați de ferestruici prin care pot privi înlăuntru, la materia pulsatorie care ne înalță fără tăgadă.

Devenim Eros ca un drum de lumină în această ocazie unică de a fuziona cu sufletul, cu simțirile cuiva, de a te cufunda în lume și în sine cu o bine-cuvânt-are, de a fi receptat cu adevărat, înțeles, păstrat. Asta da bijuterie! Și presupune o anume gingășie spirituală, sensibilitate, subtilitate, sustragere hedonică, confort interior.

Atâtea derapaje intuite pe rețele, că te întrebi cum arată hidoșenia oamenilor din spatele ecranului, dacă mai au ceva autentic, dacă sângele și țesuturile lor nu sunt contrafăcute, impregnate de disimulări și exaltări de carton, de acte ero(t)ice erodate, de vorbe goale care zângănesc armuri letale...

Contururi de oameni străvezii se pierd în conturi facile. Alergăm cu informații doldora, ca o carapace tot mai greoaie, băltind de inutilități debilizante, pentru a părea răstigniți în celebritate doar o clipă, gonind amar după măreție, după semeție, uitând de erotica pădurilor, a bunului-simț cambrat pe flirturi miraculoase, pe gesturile simple de gestionat încrederea. Asta se menține pentru totdeauna. Restul sunt mici flamboaieri, giurgiuicăreli, urecheli, sporovăieli anoste....

Acest eros prea mi-e ros, ros, deșănțat, exhibit aiurea pe rețele, devine un joc al profitului fantasmagoric. Dorul e o substanță volatilă, subtilă, care devine stâncă-ntr-o clipită/în niciun caz nu-i de pe lumea asta/ mult prea devreme târziu-l îmbracă/în haine haine care se desprind cu trup cu tot/dinlăuntru nu luminează decât un oraș discret, estompat, al amintirilor/ și amânărilor vitale/nimic nu-l alterează în afară de sintagma aproapelui/ o venă care se zbate inutil/ chiar descompunerea, moartea, îi sunt pe plac/ față de luntrea ce pare a ajunge la mal/ pe FB dorul e mai puțin de-un like/ se zbate-ntre viață și viață în subteranele simțurilor emoji-ferate/ o rezervă care nu poate hrăni decât/starea de grație pe care atât de puțini/o mai avem...

Țin-te bine și ascultă murmurul discret, formulele indescifrabile care nu cenzurează speranțe, cascada ambiguă pixelardă, algoritmi care se înlănțuie după formule necunoscute dar, uneori, împlânzitoare pentru minte, din partea prietenilor. Nu, nu mă refer la postările gonflabile, de mare umanism, de înțelepciune globală fâșâitoare, de șablonarde inserții și inertii.

Facem pe turiștii triști, trișori, ai puiului de like. Sălbăticiți pe rețele, unii oftează și apoi doar atât cutează-să iasă în față cu știri-ooo-știri, cu lamentări, cu false alinturi și sprinturi mentale cocârjate ideologic, cu tot felul de pseudoreflecții universale bune de emojuat în picioare....

Târâm implacabili-abili chipurile, o puzderie de boli după noi, cea mai mare este că am devenit atât de trufași, atât de convinși că doar noi avem dreptate, încât viața reală e într-o suspensie fără pensie.

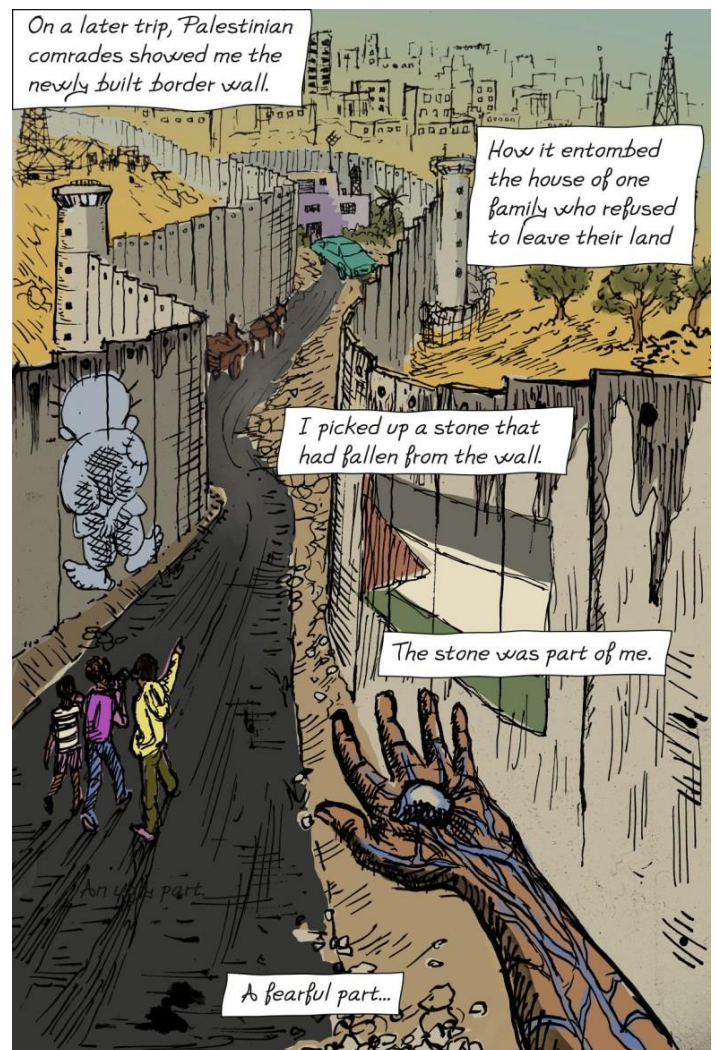
Cu greu ne mai găsim loc de culcușire în conștiința cuiva ca într-un leagăn primordial. Pare greu de crezut, dar în ultimele săptămâni de agonie ale tatei, cu toate spaimetele încețoșate, mirosurile grele, semidelirul reverberat în cameră ca o floare a morții, simțeam totuși ceva aproape izbăvitor, care plutea o dată cu mine și mă plătea tuturor gurilor de aerisire ale copilăriei, ale unei copilării bune, ocrotite, conținute. Țsta este de fapt marele dar pe care-l putem face, să ne retrăim momentele unice care ne-au clădit și ne-au dat aripi cu care chiar și acum reușim să mai măiestrim, poate, ceva în jur. Asta este ceea ce ne face, poate, mai puternici, în lupta dintre bine și rău, dintre dragoste și demoni.

Noah Fischer

Artă Antisemită

<https://hyperallergic.com/857014/that-time-when-i-tried-to-move-to-israel/>

Noah Fischer's work highlights intersections between economic and social inequity and art institutions. His sculpture, drawing, performance, writing, and organizing practice fluctuate between object making and direct action as well as an ongoing theatrical collaboration with Berlin-based andcompany&Co. He is the initiating member of Occupy Museums and a member of GULF/ Gulf Labor and his collaborative work has been seen both with and without invitation at MoMA, Guggenheim, Brooklyn Museum, ZKM, and Venice, Athens, and Berlin Biennales among other venues.

Rodica Dascălu

Fiorul poemului

O stranie neclintire s-a cuibărit în pliul
amplu al dimineții. Îți plăcea să crezi
că peste întreaga planetă
au coborât pacea, armonia.
Pentru clipa ta de echilibru, undeva,
în alt colț de lume, cad ritmic picături
de sânge, absorbindu-se în pământul însetat.
Sunt cele din urmă tresăriri ale unui trup
în agonie. Nu mai ai așteptări.
Ceea ce credeai că este definitiv
se destramă înaintea să percepi
dinamica procesului.
Stai confortabil într-un păienjeniș.
O gravă constrângere împrăștie structura
îndelung construită, cu migală și sudoare.
Credeai că momentele tale de reflecție
îți pot anestezia suferința.
Nimic mai fals, durerea dispare
transformându-se, uneori, într-un poem.
Dacă acesta va mângâia un suflet,
trezindu-l, nu vei afla vreodată.

Efect în timp

Trecutul se amestecă atât de strâns
cu prezentul, așternând temelie viitorului,
încât gândul pe care îl trimiți astăzi te va găsi
peste câțiva ani. Va fi un buchet de flori,
un zâmbet, o mângâiere sau, de ce nu,
lama unei spade însângerate.
Cuvintele pe care mi le vei spune mâine
vor preface un gest sincer, trăit împreună,
într-o amintire amară. Nu e puțin lucru
să emani gânduri bune, faptul fiind
etichetat adesea ca lipsit
de efect imediat.

O muzică de fond

O muzică de fond cu tema dezolării
îți transmite sentimentul anxietății.
Ca și cum moartea îți suflă în ceafă.
Te ascunzi în spatele unui zid masiv,
atât de înalt încât nu poate fi escaladat
decât de iederă, speranță a tăcerii armelor.
Pulsul celuilalt e alert, oglindă, pentru ritmul
tău cardiac aflat la apogeu. Adierea riscului
depășește forța peretelui despărțitor,
înălțat din ostilitatea pietrei.
Ți se pare că deții adevărul.
Dorești să-l impui, deși,
ar fi suficient să fii.
Minunea nu se întâmplă,
vocea lăuntrică cere insistent
să ne privim în ochi. Ascultați-vă,
se aude o șoaptă. Frica de a retrăi traume
înscrise în ADN potențează neacceptarea.
Porumbelul cu ramură de măslin
în cioc e în pericol de moarte.

Vasilica Grigoraș

IUBIRE ȘI URĂ ;

UNEORI ȘI ALTEORI

Uneori,
în zborul în doi
începe dragostea.
Un bob sănătos
purtător de vorbe de duh
răsare unduitor și tandru
pe timpul înfloritor.
Cu iuțimea fulgerului
aprinde flacăra
în coșul pieptului
trezind la viață
fluturi jucăuși.
Alteori,
doar o realitate fictivă
măsluită cu diplomație
pe calea îngustă.

Într-un monolog interior
închipuiri deșirate
înoptează fiecă clipă.
Inima înghimpată
și profund îndatorată
falșilor licurici palpită trist.
Printre frunze vestejite,
norii intră val-vârtej
și lasă mereu ușa deschisă.
Cine poate ști
cum va fi uneori și alteori,
dacă nu vom încerca?

SĂMÂNȚA RĂULUI

Fără noimă
ne atribuim
virtuți închipuite
în al vieții pom.
În realitate
cutume prozaice
pline de asperități,
puternic înrădăcinate
și bine ascuțite,
îndreptate împotriva
a tot și a toate.
După o ploaie cu stropi de venin
care se revărsată mecanic,
o ninsoare cu fulgi de plumb
țintește cu lașitate
pieptul semenilor
încât întreaga lume
devine doar o vioară
dezacordată și umbrită
de năvala gândurilor turbate.
Curată amăgire
ținută sub lacătul urii
și ne mirăm stupid,
fără să conștientizăm
că în fiecare dintre noi
se află sămânța răului.

foto AG- Betzalel Academy

Ana Urma

Ochii tai de Fayun*

două păsări de foc
în pătratul ferestrei
mă surprind
cu un cântec întors
din albastre ținuturi
ascultându-le
parcă cerul
s-a scurs în artere
trilul lor dăinuind
în ascuns ca și dorul
din tăcere-n tăcere
se înalță un zid
cărămizile roșii temelie
nesomnului un suspin
de legendă fragil
ochii tăi de Fayun*
urmărindu-mă
se întâmplă
să simt foșnind
a lumină...văzduhul

*Arta romană antică

Ți-aș fi scris

aș fi mers
până la capătul lumii
dacă mi-ai fi cerut
mai mult aș fi scris despre
partea văzută a lunii
aș fi cucerit
cel mai înalt dintre piscuri
apa norilor aș fi strâns-o
în carafe albastre
senin să te știu
dacă mi-ai fi cerut
aș fi mutat în deșert apele
și un munte în mijlocul lor
tremurând în miraje
uimită să te simt
dacă am fi rămas

la capătul lumii
cum respir ți-aș fi scris
despre lună și stele
numai ție, Dragostea mea

Peter Leopold - Wanderer (Rătăcitorul)

AL TREILEA OCHI

Julia Henriette Kakucs

Am rătăcit mereu cu-al treilea ochi
căutându-te, văzându-te în mine.
Erai ascuns în firul de nisip,
Erai ascuns în gândul meu spre bine.

Dar m-ai trădat lăsând să fiu ucis
sub soarele de ură înnegrit,
iar ființa mea creată dintr-un vis
a ars murind în rugul infinit.

Trezește-te din nepăsarea-ți dură!
Trezește-te creând ca la-nceput!
Și nu uita să ștergi tot ce e ură!

Să ștergi tot ce mă doare...
și-a durut...

TANGO

Julia Henriette Kakucs

(staccato)

pas cu pas
în ritm
de dans
te-apropii
strâns
de mine
de dor
înfrânt
trăiești
un gând
ce din adâncu-ți
vine
mă vezi
mă simți
pe-acest parchet
și ochii mei
te ard

(legato)

îmi iei suflarea
când șoptești
al nopții mele bard

Michael Schwartz

foto

Final de Opus

Luis Alberto de Cuenca

William de Aquitania se întoarce

O să fac un poem din nimic.
Tu și cu mine vom fi protagoniștii.
Goliciunea noastră, singurătatea noastră,
plictiseala mortală, înfrângerile zilnice:
toate aceste lucruri vor intra în poem,
care va fi cu siguranță scurt, pentru că ele
încap în câteva rânduri, poate chiar șapte,
sau poate opt, dacă se pune la socoteală acest ultim vers.

SAGA PUBLISHING – Editura SAGA ISRAEL

Edităm și tipărim cărți, albume de artă, traduceri, broșuri și albume comemorative pentru cei căzuți în genocidul din 7 oct 2023.

Toate detaliile – gadrian40@gmail.com – tel **0545 75 1946**

*

We edit and print books, art albums, translations, booklets and commemorative albums for those who fell in the genocide of 7th Oct 2023. All details - gadrian40@gmail.com - tel **0545 75 1946**

*

SAGA PUBLISHING - Maison d'édition SAGA ISRAEL

Nous publions et imprimons des livres, des livres d'art, des traductions, des brochures et des albums commémoratifs pour ceux qui sont tombés dans le génocide du 7 octobre 2023.

Tous les détails - gadrian40@gmail.com - tel **0545 75 1946**

